3R RECULL DE CONTES ANTIAUTORITARIS





Correcció dels contes a càrrec
de la comissió correctora de Negres Tempestes

Il·lustracions a càrrec de:
pàg. 35: Jaume Guerra (Guerruntz)www.guerruntz.com
pàg. 71: Marietta (lamarietta@gmail.com, www.lamarietta.net)

La resta d'il·lustracions, portada i maquetació:



Producció Editorial:
Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

Dipòsit Legal:
Printed by Publidisa

Índex



Pròleg

Arribem al 3r certamen de contes antiautoritaris amb el conseqüent recull de contes autoeditat, demostrant un cop més que som capaces d'explotar la nostra creativitat al marge dels estímuls econòmics. En aquest certamen no s'hi participa per l'afany de competitivitat i guanyar un premi o prestigi, o encara menys per satisfer l'afany de popularitat; els motius que empenyen a participar-hi probablement tinguin més a veure amb el goig de difondre idees i seguir construint aquest imaginari col·lectiu antiautoritari.
I perquè antiautoritari? Fins quan haurem de ser anti, anti, anti...?

Vet-ho aquí que hi ha un noi que viu en un món de gasolineres i fàbriques anomenat capitalisme. Ell s'anomena a si mateix anticapitalista, i és cert: si mires als seus ulls, hi veuràs anticapitalisme. Hi veuràs: antihomes i antidones, agafant antibusos que passen pels anticarrers per anar a treballar a les antifàbriques. Antiavions omplen el cel, antiherois prenen antidepressius i sota els seus braços antitranspirant; tota forma de vida és antibiòtica. Antifeixistes van pels carrers cap al tard, anticipant problemes. Antiautoritaris combaten antiavalots en una manifestació antiguerra a favor de la lluita anti-imperialista i antiestatista.

Però la fi de l'antic ordre significarà la fi de l'antiga oposició.

Negres Tempestes, abril de 2009



Ceguera..

Des de xicoteta t'han ensenyat allò que està bé; t'han dit què és el que no has de fer. Com has de comportar-te, com has de vestir, què és el que has de dir i com has de pensar. T'han donat les instruccions, la recepta per a viure.

Ta mare, el teu germà, la televisió, la veïna, l'oncle Joan, la tia Mercedes, la iaia, la ràdio, la mestra, la teua cosina, el periòdic, el *jefe*, ton pare, el psicòleg...

Un dia et despertaràs presa de la tristesa, sense cap motiu aparent; i no esbrinaràs el perquè aquell malestar, aquella feblesa, aquella impotència. Fruit de tot allò que t'han estat negant, del no poder créixer, del no poder avançar.

I no comprendre què et passa, no saber el que sents. Estar perduda i no entendre.

El desconeixement que t'han consentit i la inconsciència provocada. El saber que no saps res. I descobrir el teu engany: la impossibilitat de ser lliure. El no pensar.

A la fi t'alçaràs, i deixaràs aquest malson. Et caurà la vena dels ulls i et lliuraràs de les corretges que et subjecten, de les mans que t'ofeguen. Fugiràs dels ulls que et vigilen. I ho aconseguiràs.

A la fi, seràs lliure.

Estrambòtika, des de l'horta Closkera i Subversiva.

El Somiador

Una nit el somiador va somiar que la guerra acabava, i a l'alba va esclatar la pau. Els canons van callar, van sonar tambors de festa i les campanes ho van proclamar als quatre vents.

Aquell dia el Sol semblava brillar més, com si no s'hagués d'amagar, però com cada vesprada va acabar caient. I, amb la nit, el somiador va tornar a dormir.

Va somiar llavors que la fam desapareixia i l'endemà tot el món va poder menjar.

Al migdia les llegendes sobre el somiador van començar a córrer i a mitja tarda circulaven d'esclaus a serfs, de serfs a cavallers, de cavallers a nobles i d'aquests al rei, que amb les últimes llums del dia va fer portar el somiador al seu castell.

Un cop va haver arribat a palau, el somiador va ser informat de les intencions del rei. Coneixedor dels poders del somiador, el monarca pretenia aconseguir que aquest somiés per a ell.

El rei era feliç amb la fi de la guerra, però no del tot, ja que, tot i ser cert que els homes i les dones havien deixat de morir i podien tornar a treballar per a ell, allò s'havia produït sense la seva victòria i sense la consegüent glòria. Volia que el somiador somiés que ell dominava, sense guerres, això sí, els seus antics enemics, imposant la seva supremacia sobre la resta de pobles.

Quan la Lluna va començar el seu passeig pel cel, els savis van començar a estudiar el somiador, comptant les seves pulsacions i les seves respiracions, escrutant l'iris dels seus ulls, fent-li mirar taques de colors i omplint-li el cos de cables i ventoses de formes i grandàries diverses.

Després van encendre una màquina que reproduïa la veu del rei repetint una vegada i una altra la narració dels somnis que aquest desitjava per a la nit del somiador, a manera de cançó de bressol.

Irremeiablement, cansat de tants experiments, els seus ulls es van tancar i el somiador es va adormir.

El somiador va somiar que els homes mai no tornarien a ser esclaus i es va despertar al matí amb els crits de fúria del rei. L'esclavitud havia desaparegut de la Terra.

Quan el monarca va preguntar-li el perquè, el somiador només va respondre que ell no podia controlar els seus somnis. Així doncs, el monarca va cridar els més savis de tots els racons del país. Volia aconseguir controlar els somnis del somiador per dominar el món però, al mateix temps, temia que algun dia aquests somnis li fessin perdre el poder.

Els savis es van reunir i van començar a debatre aquella situació davant dels ulls d'un pobre somiador impassible. Uns quants eren partidaris d'intentar utilitzar-lo una vegada més; altres, una minoria, en canvi, pretenien deixar-lo en llibertat. Fins i tot algun d'ells, davant l'esglai del somiador, va proposar-ne l'execució. Això, però, va ser desestimat de seguida: ningú no volia perdre una arma tan poderosa.

Ja amb el somiador més tranquil, el debat es va perllongar durant hores i hores, fins que, sense que ningú se n'adonés, el somiador va fer una simple becaina. Tres segons de son van ser suficients per fer desaparèixer les presons.

El rei i els seus savis es van esgarrifar i van acordar per unanimitat que el somiador no podria tornar a dormir mai més.

El van portar a una sala blanca on brillava una llum potent i on un parell de guardes el vigilaven constantment. El somiador no podia dormir, i si els guardes veien flaquejar les seves parpelles, el sotmetien a dutxes d'aigua freda, descàrregues elèctriques o li subministraven injeccions, depenent del que el savi de torn cregués més eficaç.

Van passar hores i hores sense més horitzó que aquella paret i sense més Sol que aquella bombeta. Trist, sol, adolorit i turmentat, amb la

seva existència penjant d'un dèbil fil, que els guardes tampoc deixaven trencar, i sense res a fer —va pensar el somiador. Va pensar durant hores, buscant al seu interior portes que ell no conegués. I, pensant, pensant, va aprendre la manera de somiar sense dormir.

Un segon més tard van desaparèixer la bombeta, la blanca paret, el rei, els guardians i els savis. I el somiador va endinsar-se en un llarg i profitós somni.

Agus Giralt

Un conte


n home vell ja proper a la mort va anar a veure a Bakunin per preguntar-li:

-Home savi, diga'm quina es la diferència entre l'anarquia i la societat que sofrim en els nostres dies.

-Veig una muntanya d'arròs fumejant i saborós, i al voltant una munió d'afamats. Les seves forquilles són més llargues que els seus braços, així que quan prenen el menjar, no poden portar-se'l a la boca i són víctimes de la frustració i el sofriment, morint a la fi. Així és la societat en els nostres dies- va contestar Bakunin.

- I l'anarquia? – va tornar a preguntar el vell

-Veig una muntanya d'arròs fumejant i saborós, i al voltant una gentada alegre. Les seves forquilles són més llargues que els seus braços, però han decidit, en agafar el menjar, donar-se'l els uns als altres. Això és l'anarquia!

Radio Das

Tres, tretze o bé vint-i-tres

—No creus en cap número?

—No.

—Llavors...

—Per mi no és cap cosa de l'altre món.

—Què vols dir...

—Això exactament, el que t'estic dient.

—Haurem de fer alguna cosa

—És possible...

Simplement eren dues persones que mútuament s'anaven dient coses contràries, però que no portaven enlloc i que a més a més eren amics des de sempre. Però aviat se situarien en el camí de la imaginació. Un era alt com un Sant Pau i l'altre més esquifit ja no podia ser, però feia molts anys que intercanviaven opinions, sempre de sentits enfrontats. Semblava que amb els mots volguessin jugar al joc dels disbarats… d'una manera com ho han fet tots els temps els artistes que fugen de la realitat per endinsar-se en un món tan terriblement personal com és el joc de l'abstracció. Però aquell dia concret, per molt que fos la trobada número mil, s'esdevindria un fet extraordinari: voldria capbussar-se un dins de l'ànima de l'altre amb la simple excusa de dir-se històries fortament xocants. Diuen que en aquest tema rau fins i tot una colla de sensibilitats no explicades mai del tot.

—Saps?

—Què?

—No res

—Llavors...

—T'hauré d'explicar un conte que és possible que sigui llarg...

—No estic per romanços...

—Però hauràs d'escoltar perquè es tracta d'una noia que tenia un cul prominent...

—Ja fuges d'estudi...

—Anem pel joc dels disbarats.

Eren en el lloc de sempre: una habitació molt petita, però suficient pel que hi feien, que no era una gran cosa, una simple conversa.

—Et dic que et vull explicar una història...

—Sóc tot orelles, encara que estigui tocat pel temps que sempre passa encara que no vulguem; segons quins sorolls ja no els sento, però t'escoltaré amb atenció.

—Vet aquí la meva història que no tracta de cap romanç, és a dir, que no tracta d'amor ni tampoc d'odi.

—Llavors en què quedem?

—Tu escolta i quedaràs com qui té revoltat l'estómac...

—Es tracta del menjar?

—És possible, però segueix escoltant com les gasta precisament qui té molt de poder. Sempre en voldrà més. És una llei que no canviarà mai.

—Em fa venir molta por...

—D'això es tracta no pas d'una altra cosa. Et pots imaginar una casa molt petita, minúscula enmig d'una ciutat.

—És possible que sigui Barcelona?

—No necessàriament. Jo parlo d'una manera molt inconcreta. Cal sa-

ber imaginar no pas una altra cosa. Et repeteixo que t'imaginis una casa molt petita envoltada pels grans monstres de la ciutat...

—Quins són aquests?

—En aquest cas no cal molta imaginació: són tota mena de companyies que t'exigeixin uns pagaments molt concrets, perquè caldria eliminar els diners.

—Llavors com viuríem?

—Escolta!, i no em facis prendre uns viaranys que són equivocats; només cal un pèl d'imaginació. T'he parlat d'una petita casa que és a punt de ser cruspida per una colla de monstres. Allí hi viu una parella amb un fillet. Els tres són el contrari d'allò que se'n diu riquesa. No tenen absolutament res, ni tan sols la casa és seva perquè els fou venuda en una mena de tripijoc entre els bancs i una constructora que finalment féu fallida, i els documents anaren a parar a una mena de joc, com si fos exactament l'art de màgia: desaparegueren; això els avocà directament en un carrer sense sortida que vol dir precisament que els diners s'esfumaren...

La parella, ell era fuster, i dic era simplement, ja que amb la crisi sembla que ningú vulgui fer res de res. Tot sembla el buit més absolut, en canvi ella ja és una altra cosa... només pel fet de ser una dona... hom diria que no fa res, però de fet sempre és una cosa molt diferent i cal ser molt amatents, no pas al seu prominent cul...

—Ja hi tornem a ser… Em vols explicar una història eròtica?

—Qui sap, l'erotisme és arreu si afines bé la vista. I no parlo en un sentit físic sinó metafòric.

—Jo que em pensava divertir…

—Aquest és el sentit principal perquè no cal apuntar amb armes fetes de ferro, no pas, sinó que el cervell és la principal eina... és a dir que les dones en aquest sentit ens guanyen... quan la força no hi és cal girar la truita.

—Ep!, m'ho fas tot tan fàcil... però jo ja me la imagino, la dona de cul prominent...

—Para el carro!, que la cosa no va per aquí, ja que cal fer cas a allò que pertoca...

—I què és el que pertoca...

—Si no hi ha diners, cal destruir-los...

—Ho trobes molt fàcil...

—No tant, però et seguiré explicant la mateixa història. Ell es quedà amb una mà sobre l'altra mentre ella no parava de circular en el bon sentit de la paraula. No pensis malament... perquè ella cercava alguna cosa que la pogués recolzar, no pas un fet contrari; aquí és on aparegué un nou personatge.

—Ja som al cap del carrer... si és una dona bonica…

—No pensis malament, encara que tothom és lliure de barrinar el que li abelleixi quan es tracta del sexe contrari. Ell era un home fet i dret, és a dir que cal pensar precisament en aquests exactes atributs, però ella ja era una altra cosa… que no es pot descriure d'una manera fàcil…

—Sóc tot orelles...

—I encara no t'he parlat del nou personatge. En aquest punt hauria d'assenyalar el marrec de la parella, ja que aquest semblava com si no ensumés res; era la pura alegria, no pas una altra cosa. I per això mateix l'home estava content i al mateix temps preocupat. Però parlem del nou personatge: haurem de descriure un lloc ben amagat de la ciutat i una concreta porta que tenia unes enigmàtiques xifres; «tres, tretze o bé vint-i-tres», es podia llegir al damunt de la llinda… i ara és precís descriure el personatge que s'hi amagava al darrere. De fet primer caldria dir que el local no tenia cap particularitat especial, però hi havia alguna cosa insòlita… No apareixia cap objecte que tingués alguna funció especial de guarnir sinó que tot, absolutament tot, havia de tenir una funció molt concreta i la més principal era acusar els diners i per descomptat tot allò que es pogués anomenar poder… i finalment cal anomenar el nou personatge… que es deia: L'Únic… Aquest nom tan contradictori era precisament per donar-li la volta com si fos precisament una paret a la qual hom li tira unes pilotes que sempre retornaran al punt de partida… i això mateix era aquest personatge que el que volia exactament

no podia ser altra cosa que enderrocar tota mena de poders que serien retornats al poble, que és d'on no hauria d'haver sortit mai.

Ella primer s'hi acostà amb precaució, però poc després ja li parlava com la millor amiga, però no pas en un sentit eròtic sinó exactament tot el contrari perquè li parlava del company de tota la vida i també dels propis problemes, i poc a poc ambdós s'anaren implicant en un nou projecte que alhora podria esdevenir vell, imaginatiu i sobretot creatiu en el fet de voler enderrocar els diners i sobretot el que hi és aparellat: tota mena de poders.

Rafael Soteras i Roca

Els teus ulls són pols

Por als teus ulls, llàgrimes que regalimen per les meves galtes. No comprenc perquè ens passa. Vàrem prometre que per sempre seria la nostra amistat.

Era al pati de l'escola jugant a pilota, jo estava segur que el punt no contava, no era just eliminar-me. La pilota ha rebotat sobre una pedra i s'ha desviat de la seva trajectòria. Però ell s'hi nega, i em diu que no tinc raó. Discutim, em pega, i el pego. S'acosta un professor, i ens separa, "què passa?" diu, "res", responc, només discutíem perquè em vol fer trampes. En breus instants tot s'ha arreglat, "vens a casa meva aquesta tarda?"

Por als teus ulls, llàgrimes que regalimen per les meves galtes. No comprenc perquè ens passa. Vàrem prometre que per sempre seria la nostra amistat.

Comença un examen a una envellida classe de l'escola on solíem anar entre cap de setmana i cap de setmana. Ell em mira, a la classe s'ha fet el silenci sepulcral. Ell em pregunta en veu baixa aprofitant que la professora ens dóna l'esquena "què hi poses a la 2?". Jo em trec un tros de paper de la butxaca, i escric amb cura i procurant fer bona lletra la resposta exacta. Tot sembla anar sobre rodes. Fins que queden cinc minuts per a entregar, jo poso el nom, el miro, i el veig nerviós gairebé plorant, suant i tremolant, amb por als ulls sap que no pot suspendre, ja serien 4 assignatures, intento ajudar-lo, veig que té la 4 buida, merda! Això és massa llarg per escriure, m'hi acosto, amb la mirada em xiuxiueja "això és una puta merda tu, suspendré". No home no! Si és fàcil, penso jo, i li dic: "has de fer el mateix que a la 3 però sumant-hi l'acceleració!".

Massa èmfasi a “acceleració”, suposo que fou el que va delatar, la Joana, o Mòmia com solíem anomenar-la, s'ha girat i m'està mirant. És d'aquelles situacions on vols desaparèixer! No estic acostumat a ser pescat *in fraganti*, regalimen llàgrimes per les meves galtes, sento la por al seu rostre i el desconcert al de la Mòmia.

Si pogués tirar enrere el temps, com aquell nen mimat amic del Doraemon!... “saps que no es pot parlar als examen oi?” “sí”. Responc avergonyit davant l'obvietat de la resposta, i prossegueix la bronca, “tu també, et penses que no sé que t'estava *xivant* les respostes?! Els dos teniu un zero. Em sap greu, però tant dolent és copiar com ajudar a fer trampes per molt amics que sigueu, hauré de parlar amb el vostre tutor.”

Por als teus ulls, llàgrimes regalimen per les meves galtes. No comprenc perquè ens passa. Vàrem prometre que per sempre seria la nostra amistat.

Ara fa gairebé un any que no en sé res d'ell, abans quedàvem sovint, l'últim cop vam anar al meu poble de festa, a llocs que si no fos per ell mai hagués entrat. És el que té ser l'únic *punki* de la classe... sembla que no passa el temps per a nosaltres, el món canvia i tot empitjora però sempre serem amics. Sé que volia ser bomber, aviam si ho aconsegueix, seria divertit veure'l un dia d'aquests, des que té novia que no en sé res.

Fa fred i és dijous, són quarts de vuit i vol ploure. A la *mani* som els quatre de sempre, ja ens saludem per inèrcia, amb gent que no sé pas com es diuen, col·legues, del rotllo, o no sé ben bé el què... el fet és que avui muntem nosaltres, i em toca dur la pancarta, és entretingut però acabes cansat de les mans. Espero no haver de córrer gaire, l'altre dia de poc no rebo. Segons la Guàrdia Urbana som 200, segons la penya som 500. Jo opino que no som més de 350. Ja som a Via Laietana i comença la tensió. Estem envoltats, com els odio. La gent crida consignes que no per òbvies i repetides deixen de ser compartides per a

totes nosaltres. Són 3 companys anarquistes, un altre cop un muntatge dels Mossos. L'acusació no té ni cap ni peus com sempre, i això no ho podem tolerar.

De cop tot s'atura, davant meu tot són cascs negres. No distingeixo rostres, ni tan sols a persones darrera la visera baixada semitransparent i un buf negre. Fa fred, en efecte, molt de fred, és extremadament fred, i no portem suficient roba. Imagino com de dolorós seria un cop en un cos tan fred, el vent no ens deixa pensar, tots portem caputxa.

S'ha fet un silenci com mai, això augmenta la sensació de fred, tots esperem un moviment, l'esdeveniment que provoqui l'estampida, la càrrega, és quelcom inevitable, els fets es precipiten, o s'ho faran en breus instants. Una mirada, uns ulls marrons, profunds, coneguts, amics, irreconciliables, canviats, cansats, diferents, però inequívocament, ells. Una llàgrima, un crit, un cop, dolor, dolor i més dolor. Tan sols veig, *por als teus ulls, llàgrimes que regalimen per les meves galtes. No comprenc perquè ens passa. Vàrem prometre que per sempre seria la nostra amistat.*

Senyor llop

De l'ahir a l'avui

Els dos nois oferien un aspecte descurat. La barba d'una setmana ja començava a tenir una consistència més pròpia d'aquells que en duen, que no pas com a resultat d'una manca d'afaitat accidental com era el cas. El Josep, mentre passejava esmaperdut per entremig de les prestatgeries buides de gènere del magatzem, no parava d'alçar mecànicament els braços. En fer-ho, apropava els narius a l'aixella. La pudor a suor el posava dels nervis, i amb aquella calor, es feia difícil dissimular que ja portaven més de tres dies sense passar per sota d'una dutxa.

Les tres primeres setmanes del tancament de la fàbrica, tot havia estat diferent. La gent feia pinya. Hi havia una predisposició. Qui més qui menys, estava d'acord a seguir treballant. –Aguantarem! –Ens en sortirem! se sentia dir pels passadissos. La direcció de l'empresa havia desaparegut en ple, aprofitant el llarg pont de Sant Joan.

L'Hèctor i el Josep com a encarregats del torn de matí i tarda respectivament, després d'un dia sencer sense que aparegués cap dels caps per l'oficina, de seguida es van ensumar quelcom. Ja feia temps que corrien rumors d'una mala situació econòmica de l'empresa. Al segon dia pel matí ja havien convocat la primera assemblea, i es trobaven destinant tots els seus esforços a intentar organitzar allò que s'endevinava un gran desgavell. A la primera votació van sortir ells escollits com a portantveus davant de l'administració, i com no, de l'enfilall d'advocats que hom preveia començarien a desfilar procedents de clients, proveïdors i fins i tot de la pròpia empresa.

El departament d'administració es trobava just en acabar l'ultima filera de prestatgeries. La nau era antiga, i com a totes les de la seva època, unes escales rectes pujaven a l'altell on s'encabien les oficines. L'Hèctor

estava remenant un munt d'arxivadors, que precàriament s'esforçaven a mantenir la seva verticalitat damunt d'una de les taules que s'havia quedat òrfena de pixatinters. Les passes del Josep ressonaven en trepitjar els esglaons metàl·lics. Amb les mans ocupades com duia, va haver de fer servir el peu dret per obrir la porta.

– Què, has trobat quelcom? –deixà anar a l'Hèctor, mentre dipositava amb cura damunt la taula un parell de cafès.

– Assaboreix-lo –va afegir, mirant el got de plàstic encara fumejant que li havia atansat al seu company– que la maquineta dels collons, acaba de dir prou. Ara ja sembla un arbre de nadal, però, amb totes les llumetes enceses de color vermell. S'han acabat els cafès, noi!

– Merda! –s'exclamà l'Hector.

– Està vist que aquí tot està arribant a la seva fi –sentencià el Josep– però, bé, digues, has trobat quelcom o no?

– De moment, res de res –contestà l'Hèctor– aquí hi ha més paperassa que a cal drapaire quan jo era petit i li anava a vendre els diaris vells.

– Doncs, si no trobem els manuals d'instal·lació i posada en marxa, ja ens podem anar oblidant de vendre el parell de màquines que queden. Ningú s'arriscarà a comprar-les sense documentació.

– No cal que m'ho diguis, que prou que ho sé.

Les primeres propostes que van sortir a les assemblees, anaven encaminades cap a la consecució d'una continuïtat de l'activitat de l'empresa. Molts treballadors eren els que pensaven que el negoci era viable. Hi havia comandes, el producte que fabricaven era prou reconegut dins del mercat i, com no, l'equip humà era excel·lent. La mitjana d'antiguitat de la plantilla era d'uns vuit anys, fet que els dotava, en conjunt, d'una sòlida experiència. Feien bé la seva feina, que carai!

Un amic comú de l'Hèctor i el Josep, que feia poc havia acabat els estudis d'Empresarials, de seguida els va a aconsellar de constituir-se en una societat cooperativa catalana. La idea, tan bon punt va ser presentada, va engrescar a la gran majoria. La realitat va resultar no ser tan fàcil com semblava, però. Per a la constitució feien falta diners, i per molt que

estigués en boca de tothom que si el Fons de Garantia Salarial, que si la Capitalització de l'Atur, que si les Ajudes dels Fons Comunitaris, que si... res de tot això va resultar ésser el prou diligent com per a què no fes falta acabar parant la producció. I ja se sap, un cop aturada la producció, l'efecte tisora sobre la resta d'elements que intervenen en l'economia de l'empresa, és del tot demolidor. A la setmana de no poder subministrar cap comanda, es va decidir en assemblea intentar vendre tot allò que fos possible de vendre. Hi haurien connotacions legals, de ben segur, però, els treballadors necessitaven dur diners a casa, i la burocràcia de l'administració no augurava cap prompta resolució del conflicte. S'establiren torns a fi de no abandonar en cap moment les instal·lacions de l'empresa, i començà un període de decadència que va minar de tal manera els ànims, que la bona companyonia regnant fins a la data, es va transformar en discussions constants.

– Ja fot una setmana que estem només tu i jo, i que no sortim d'aquí ni per prendre una mica el Sol –va dir el Josep– Estic ben bé fins els collons. I a més, fa ja tres dies que ens han tallat l'aigua. I la llum, molt em temo que estarà al caure.

– T'oblides del iaio –contestà l'Hèctor.

– No li diguis "iaio" –replicà el Josep- és diu Jeroni. I sí, és veritat, en aquests moments en qui menys pensava és en ell.

– Doncs, sort en tenim d'ell, que al menys surt a fer les compres necessàries i mantenir un mínim d'abastament.

– Ja. Per cert, quan aparegui l'hauríem d'enviar a cercar encara que sigui un pot de cafè soluble i més aigua mineral. Jo sense cafè no funciono, i amb la màquina ja buida...

– El que tu diguis, però, no crec que et calgui prendre massa més cafès aquí dins –li acabà dient l'Hèctor al Josep.

El Jeroni era el treballador més vell de la casa. De fet tothom sempre l'havia vist corrent pel magatzem. Ningú sabia ben bé quans anys tenia, i ja feia temps que es remorejava que estava jubilat. Vivia dins la mateixa nau, en un quartet sota les escales que duien del magatzem a les oficines. Era un espai reduït, però, que sempre tenia obert a tothom qui hi volgués passar una estona. Ho tenia tot molt ben endreçat, i les

lleixes atapeïdes de llibres, no deixaven veure un pany de paret buit. De fet, a ningú se li feia estrany que visqués allà mateix, doncs, sempre que algú entrava de nou a la plantilla, li presentaven al Jeroni com “el vigilant”.

Mentre l’Hèctor i el Josep estaven intentant tornar a col·locar a les corresponents prestatgeries el munt d’arxivadors que havien escampat per les taules, entrà el Jeroni per la porta de l’oficina. Enretirà una de les cadires amb rodes, i seient-se els saludà tot dient: – Què nois, com ho portem això?

Els dos es giraren a l’uníson i el corresponGueren amb un: – Jeroni!

El Josep s’avançà a donar-li la notícia: – No hem trobat la documentació que cercàvem. Per tant, molt em sembla que ja no ens queda res a fer aquí. Tot s’ha acabat.

– Bé, que hi farem. De fet ja es veia a venir, no? Jo estic del tot convençut –afegí el Jeroni– de què el dia que van estar aquí aquell parell d’advocats, algun document que altre es van endur. No em va fer gens de gràcia quan us vaig veure a tos dos prenent notes per baix al magatzem. Com se us va acudir de deixar-los tot sols a dalt a l’oficina?

– No hi tornem amb això, Jeroni –li etzibà el Josep.

– Vam baixar a contar que és el que quedava de materials en aquell moment. Ja et vàrem dir, que tot i les amenaces amb les que començaren la reunió, desprès es van comportar de forma molt correcta i raonable –digué l’Hèctor.

– Ai! nois, santa innocència... –sospirà el Jeroni.

– Ei! que tampoc baixem de l’hort nosaltres, eh! I em sembla que prou que ho hem demostrat en tot aquest temps! –cridà exaltat l’Hèctor.

Abans què pogués obrir boca el Josep, el Jeroni el tallà dient en un to de veu assossegat: – Va nois, no us enfadeu. I és clar que heu demostrat estar del tot a l’alçada. Però, a la vida no s’aprèn mai prou. I aquell parell, us puc ben assegurar que la saben molt llarga.

– I què fem ara, Jeroni? –preguntà ja més tranquil l’Hèctor.

– Doncs, el que ja heu dit vosaltres. Deixar-ho estar. Plegar.

– I ja està? –digué tot afegint-se a la conversa el Josep– Per a això, tants dies de lluita?

– Lluita? Tants dies, dius? Va! Josep, això no ha estat res –li contestà el Jeroni– Quan jo era jove –continuà dient– les lluites sí que eren acarnissades i llargues. Llavors ho havíem de conquerir gairebé tot. Jo mateix em vaig passar molts anys de la meva vida lluitant pels meus ideals anàrquics, i ara ja veieu, qui se'n recorda que hi ha quelcom que es diu anarquia.

– Home, Jeroni –s'afanya a dir l'Hèctor– tothom sap que això de l'anarquia és una utopia.

– Utopia? Potser, sí –contestà el Jeroni– però, ja et dic jo, que en una anarquia ara no estaríeu així. I a més, per què una utopia? De veritat ho penses així?

– Si t'he de ser sincer –respongué l'Hèctor– no és que ho pensi de cap manera. En el fons mai m'ho he plantejat seriosament.

– Doncs, jo sí –hi afegí el Josep– jo sí que penso que és una utopia. Tot això del sistema assembleari... mira com ens han anat aquí les assemblees. I això que aquí era factible fer-les. Estàvem tots a qui ens podia interessar. Ara, ja m'explicaràs com s'ha de fer en un entorn molt més ampli i complex, per decidir-ho gairebé tot a base d'assemblees. Si en una simple fàbrica ja no funciona, com pot funcionar a nivell de tot un Estat?

– Mira, Josep –començà a dir el Jeroni tornant a posar aquell to de veu que convidava a ser escoltat– en primer lloc, d'Estat res de res. El primer que et cal saber, és que l'anarquisme rebutja l'Estat i qualsevol mena d'autoritat. Anarquia ve del grec "anarkós", on "arkós" significa poder, autoritat, govern, i "an" és la partícula que expressa la negació, o sigui "no". L'anarquisme és l'intent de negar el poder polític, l'autoritat política, el govern polític. És un conjunt d'idees filosòfiques i polítiques tan ampli, que el que no faré ara –em sento del tot incapaç– és d'entrar-hi en profunditat. Encara que el que si faré, és intentar donar-te una idea conceptual: Jo no podria dormir si deixés de creure per un moment què "Un altre món és possible". Després si vols, bé si voleu –digué fitxant la seva mirada per un moment en l'Hèctor– baixeu a baix i us donaré unes fotocopies d'un article d'en Joan Vergés, un –per a mi jove– professor universitari, que amb poca lectura us pot ajudar a entendre-ho millor tot plegat.

– Amb tot el que has viscut i saps, quan vas decidir enterrar-te en vida aquí dins? –li preguntà l'Hèctor, a qui el Jeroni sempre havia fascinat.

– Tot i que tampoc t'ho diré –li contestà el Jeroni–, no es tracta de "quan" sinó de "com" ho vaig decidir. I en fer-ho no em vaig enterrar pas. Aquesta feina m'ha permès inacabables estones de pensament, que no hagués pogut tenir amb d'altres. La tranquil·litat que ara tinc a la meva edat per poder destriar la palla del blat, no m'ha vingut donada només per la meva època a la universitat. Penseu –continuà, ara dirigint-se als dos nois– que quan jo hi anava –a la universitat– ja feia pintades que deien –llavors en castellà: "SI DIOS EXISTE ES SU PROBLEMA" i les signava amb una A dins d'un cercle. Ara els autobusos de Barcelona llueixen un anunci que diu: "Probablement Déu no existeix. Deixa de preocupar-te i gaudeix de la vida". La iniciativa ve de Londres, s'hi estan començant a barrejar els diners –que probablement acabaran prostituint la campanya– i no hi ha cap A encerclada com a signatura, però, els missatges no són pas tan diferents.

– Què vols dir amb tot això? –li preguntà el Josep.

– Doncs, que potser tampoc estem tan lluny de convertir la utopia en realitat. Tot el que està comportant la globalització, està despertant molts sentiments i corrents de pensament adormits.

– Ja, però, jo el tema assembleari segueixo sense veure-ho gens clar –insistí un cop més el Josep.

– Mireu nois –prosseguí el Jeroni– potser sí que a la meva època aquest tema era un handicap important. Ara, però, la vostra generació disposa d'una eina que podria resoldre el problema: Internet. Avui dia, no seria gens difícil aconseguir un sistema d'assemblea permanent a través de la xarxa. Caldria treballar-hi molt i amb ganes, però, estic convençut que seria del tot factible.

– Potser podríem aprofitar el fenomen "FACEBOOK" –va dir amb un to d'il·lusió l'Hèctor.

– Molt em temo –s'afanyà a contestar el Jeroni– que no ben bé. Potser conceptualment ja haurien d'anar per aquí el trets, però, l'organització hauria de ser molt més neta. Quan intento esbrinar qui hi ha darrera d'aquesta xarxa social de la que em parles, m'arriben senyals que m'irriten les narius d'una persistent olor a dretes. I si parlem d'anarquia,

la transparència hauria de ser total. Ni dretes ni esquerres. Persones i prou.

Unes hores desprès ja sols restava encès el llum de la cambra del Jeroni. Els dos nois, amb unes fotocopies sota el braç es dirigien cap a la porta de sortida de la fàbrica. Mentre l'Hèctor agafava el pom de la porta per obrir-la, el Josep es girà cap el Jeroni tot dient:

– Què faràs ara que ja abandonem?

– Em quedaré fins que algú vingui expressament a fer-me fora. A la fi, jo visc aquí. I a més, tampoc tinc enlloc més a on anar.

Ferran Planell

Un dels nostres

Per una persona com jo, que mai no ha cregut en res, es fa difícil trobar consol en un moment com aquest. No em resta família, els meus amics no sé on són, ni ells saben res de mi. Són les quatre de la matinada i d'aquí a dues hores m'assassinaran, tot i que ells prefereixen dir-ne execució o legalment correcció censal. De fet, segons les lleis, sóc un error de la civilització humana i per tant, com a error, s'ha de corregir, processant la meva persona de la categoria dels vius a la dels morts. Avui estic sol en aquesta lluita però fa molts i molts anys, la llegenda explica que vam arribar a ser els suficients per conformar allò que anomenem una massa crítica. Un grup suficient de persones capaces d'influir en la resta de la societat i a partir d'un punt d'inflexió, que va estar molt a prop d'arribar, impulsar un canvi sense aturador en aquesta humanitat adotzenada.

Tot just tinc trenta anys però aquesta història ve de llarg. Vaig ser un d'aquells nois problemàtics com els d'abans. En els temps de la meva adolescència, els que començàvem a deixar la infantesa per encaminarnos a un estat adult però eternament larvari ja vam rebre les primeres andanades químiques de l'estat protector. En les escoles érem diàriament medicats amb productes que disminuïen notablement aquell estat habitual d'inconformisme que la natura dona a la joventut. Potser, el desig de voler canviar-ho tot era més present en mi que en els meus coetanis, per això, vaig prendre la decisió de evitar aquelles càpsules tant com em fos possible. No era una tasca fàcil doncs se'ns vigilava amb mitjans humans i electrònics. Amb el pas del temps vaig millorar les meves múltiples tàctiques evasives, però també les d'ells progressaven i durant uns quants mesos va ser el joc del gat i la rata. Van intentar ficar-me al cos tota aquella porqueria en injectables, però una de les poques lleis que encara protegia els drets individuals de les persones els ho impedia. Van recórrer als jutges. Però la justícia, fins i tot per afavorir aquell Estat repressor, era lenta i demorava la seva decisió. Finalment van tirar pel dret. Van separar-me dels meus companys de sempre i em

van internar en un centre per a inadaptats socials. Una barreja de correccional i psiquiàtric. Només arribar-hi em van aïllar durant un temps que a mi se'm va fer etern. En acabar aquell període de vàries setmanes, vaig començar a conviure, és un dir, amb d'altres inadaptats com jo. Allò de conviure era un rar eufemisme per una situació curiosa. Aquell centre suportava més del triple de joves dels que podia encabir. El silenci era, però, quasi permanent i omnipresent. Un silenci fred només trencat per la remor de les passes dels interns i els crits dels vigilants. Semblàvem fantasmes grisos en un edifici gris on érem manegats a la voluntat de grisos funcionaris d'aquell Estat gris, gris fosc.

Només estàvem autoritzats a parlar en les classes de reeducació social. Allò era una mena de rentat de cervell on ens volien adoctrinar en les conductes pautades que havia de seguir tot bon ciutadà. Aquelles normes eren d'allò més senzilles. Les basaven en nombrosos estudis científics que havien dividit les nostres vides entre els anhels humans i les necessitats humanes. Com a resultat d'aquelles teories que sols cercaven la dominació i l'aniquilació mental de l'individu, els dies es concebien com conjunts d'unitats de temps. Cada unitat de temps durava uns vint minuts. Hi havia temps per tot. Cada dia tenia setanta unitats d'aquesta estúpida divisió. Per dormir, unes set hores, vint unitats de temps; el treball onze hores, per tant trenta-tres unitats; tres unitats el menjar, dividits en desdejuni dinar i sopar; quatre unitats més de lleure i la resta, les deu unitats fins a fer les setanta, per formació, més de tres hores.

Un cop a la setmana, si hi havia el que ells en deien compatibilitat sexual, ens donaven quatre unitats de temps per compartir amb una altre persona del sexe que cadascú triés. Finalment, un cop al mes, es realitzaven una mena de convivències on es podien intercanviar opinions amb la resta de companys, sempre, és clar, sota la més estricta vigilància dels funcionaris.

Aquella vida no era per a les persones, allò era per a màquines, robots i la resta d'éssers inanimats. Ens posaven la mel als llavis amb petites concessions en la distribució de les unitats de temps. Així un comportament exemplar podia ser premiat amb la reducció de temps de treball que passava a temps de lleure. En cas de considerar que la persona s'havia rehabilitat del tot, es podia reintegrar a la societat on les feines

solien tenir una durada de només nou o deu hores i els temps d'educació eren notablement inferiors.

En aquella mena de presó vaig intentar comunicar-me amb altres joves inquiets com jo. Com el control era ferri, va ser difícil parlar amb ells i missió gairebé impossible organitzar-nos. No obstant, vam aconseguir un nucli dur de resistents format per en Joan, na Nàdia, en Lluc i jo mateix. Hi havia altra gent que ens tenia simpatia i col·laborava puntualment en les nostres accions de protesta, especialment quan calia fer alguna maniobra de confusió o distracció dels nostres carcellers. Vam realitzar vàries vagues de fam, tancades a les habitacions, tres motins i la captura d'un dels vigilants com ostatge. Mai no en vam treure res de bo. L'únic final era la repressió i l'empitjorament de les condicions dels participants. Més d'un cop, el tancament perllongat en cel·les d'aïllament ens feia apropar-nos perillosament a la bogeria. L'Estat, en les seves actuacions repressores es convertia en el dominador monopolístic de la violència, emprant-la sense contemplacions ni mesura.

Un bon dia, després de més de quatre anys en aquell edifici odiós, em van cridar per tenir una reunió d'alt nivell amb la direcció. Allò, per a la majoria d'interns, significava la comunicació de la llibertat per bon comportament. Aquest, òbviament, no era el meu cas. Em vaig témer el pitjor. Em van portar a una sala plena d'un luxe que jo no havia conegut mai. La decoració consistia en panells de fustes nobles meticulosament treballats. Seients que semblaven imitar els trons dels antics reis enderrocats en la Gloriosa Revolució, que era com anomenaven el seu patètic cop d'Estat que va instaurar aquest nou ordre. Hi havia llums d'estil *art déco*. Les finestres oferien vistes d'uns delicats jardins amb plantes exòtiques, acolorides i exuberants. Una sèrie de persones em contemplaven des de l'altra banda d'una enorme taula. Vestien robes molt diferents de la granota de color gris dels interns i, fins i tot, lluny de la de color blau de vigilants, professors i altre personal de la casa. Vestien amb robes típiques dels anys previs al nou ordre. Tots em contemplaven com qui mira un animal estrany. Només vaig sentir la veu d'un d'ells. Va parlar com a cap del comitè director del centre. L'avalaven més de vint anys al càrrec i la seva experiència només aconsellava donar-me la llibertat per treballar en una feina creativa. Un cop fora, i estretament vigilat, sabria apreciar els beneficis d'aquella llibertat, comportar-me i evitar, així, el meu ingrés en un centre encara més dur que

aquell. No em va preguntar la meva opinió. Va donar per fet que ningú no podia refusar una oferta similar.

Com no em van preguntar, tampoc no vaig dir res. Al dia següent em van entregar un nou uniforme. Un uniforme especial per persones reeducades. No me'n sabia avenir. La meva vida personal, amb aquell canvi era molt millor que la que duia on havia passat els darrers anys. Seguia estant molt vigilat, però no treballava tant i quasi vaig estar a punt d'abraçar la idea d'adaptar-me a la societat, de ser un més, a claudicar. Finalment el meu anhel de llibertat va superar aquella temptació. Un bon dia vaig llevar-me i, amb una celeritat impulsada per tanta renúncia, vaig destruir tot allò que m'oprimia. L'aparell malèfic que combinava ràdio, televisor i ordinador va ser la primera víctima. Després les càmeres del meu cubicle, a continuació les de l'edifici on residia. Al carrer, més càmeres, els altaveus de missatges subliminars, anuncis, entitats bancàries, immobiliàries i, al final, la seu local de l'Estat. Allà va acabar la meva capacitat destructora. Van caldre quatre militars-policia per aturar-me, a part d'una pallissa brutal amb descàrregues elèctriques incloses. Trasllat a un centre d'aïllament.

Un mes aïllat, amb la bogeria trucant cada cop més fort a les portes del meu enteniment. Fred i humitat per parts iguals. Un dolor intern, difícil d'explicar, un dolor que venia del meu jo més profund, del cervell d'ésser racional i que s'estenia al meu cos com un dolor físic. Mal alimentat, brut, quasi anul·lat com a persona humana. Una eternitat. Una llosa sobre meu. Vaig estar a punt de deixar-me morir. Però la lluita no es pot abandonar mai.

Quan em van treure d'aquell cau, tot van ser bons tractes. Em van rentar amb cura, en una banyera de dimensions industrials, amb aigua calenta, bombolles d'aire i sabons olorosos. Em van tallar els cabells i la barba i un metge em va reconèixer. Vaig tenir menjar abundant i natural per primer cop en la meva vida. Vaig descansar en un llit tou amb música plàcida i per enlloc es veien càmeres, ni pantalles, ni res del que sempre havia odiat. Allò semblava una mena de paradís.

Després de passar així un parell de dies, em van portar molt amablement a un despatx, em van fer seure i en uns instants va aparèixer una noia vestida com els de la direcció de la presó. Quina experiència més agradable contemplar el rostre amable d'aquella noia. Era d'una mirada

encisadora. Em va començar a parlar, lentament, amb una veu suau i dolça com mai no havia sentit. Em va citar pel nom, no pel cognom com sol ser habitual, i em va explicar que estava a punt de saber un dels secrets més ben guardats de l'Estat. Em va interrogar sense esperar resposta. Em va preguntar si mai no havia pensat com vivien els altres, i no m'estava parlant dels treballadors ni dels encarregats, ni de la gent del carrer o de la policia, ni dels interns d'una presó o els vigilants. Volia saber si jo creia que algú vivia fora d'aquell sistema que havia conegut. El discurs em va deixar bloquejat. Quina mena de preguntes eren aquelles? On era el parany?

No vaig obrir boca, clar. Ella va insistir. "Pensa, raona. Si tothom treballa tantes hores, si tota la gent viu amb el mínim indispensable, no creus que algú se'n beneficia?". Li vaig deixar anar que n'estava fart de tot allò, del seu món quadriculat, dels seus sistemes repressors, educatius i reeducatius. Que tot plegat era una merda. Que no entenia a on volia anar a parar, però que ja en tenia prou. Contra la meva voluntat vaig aixecar la veu i vaig cridar-li a un pam dels seus nassos amb una força que creia no tenir. Una sola paraula: "Prou".

Ella però ni es va immutar. Es va limitar a pitjar un botó a la taula. Les llums i les persianes es van anar baixant progressivament. Darrera d'ella i per sobre del seu cap es va desplegar una gran pantalla. La noia es va girar i va predisposar-se al visionat d'allò que començava a aparèixer a la pantalla. Les imatges es van anar succeint amb calma i una música relaxant. Platges de sorra blanca, cels blaus, muntanyes verdes, mansions de somni, centres hotelers, iots de luxe i una sèrie de paradisos terrenals que creia enterrats en el passat. En els centres d'adoctrinament ens deien que tot allò ho van destruir els de l'antic règim, i que bona part de l'esforç de la nostra societat havia de servir per recuperar-ho en el futur. Ningú sabia del cert si allò era exactament d'aquella manera. Molts pensàvem que no era més que un esquer per fer-nos treballar més. Mentre la meva ment divagava, es va començar a sentir una càlida veu a la pantalla.

"Tot això que veus no forma part del passat. A dia d'avui, uns pocs privilegiats poden gaudir de tots els plaers imaginables sense cap limitació. Inicialment van ser els vencedors de la revolució qui van ocupar aquesta posició. En els nostres temps, degut al control de la natalitat que s'aplica a tota la població mundial, l'entrada en aquest selecte grup només es

produeix quan es detecten casos d'inadaptació a la societat en que estàs acostumat a viure. Tens trenta anys i mai no t'has acostumat a la disciplina, el mètode, la rigidesa i l'autoritat que sí accepta el vuitanta per cent de la humanitat. Ara passaràs a viure amb el vint per cent que rep els beneficis que generen la resta. Sí, ho has entès bé. La gran majoria d'humans, aquells qui no es rebel·len, treballen tota la vida per mantenir-se a si mateixos i per fer que uns pocs gaudeixin d'una vida de luxe. No és cap decisió d'una colla d'il·luminats. En el seu dia es va adoptar aquesta opció per tal de salvar l'espècie humana de l'extinció. Molts experts en les més diverses branques del coneixement humà hi van intervenir. Matemàtics, antropòlegs, urbanistes, psicòlegs, físics, demògrafs i un ampli ventall de professionals. Així va començar el nou món que ara comences a conèixer en la seva totalitat. En aquest moment, acabes d'entrar en el privilegiat grup dels qui només gaudeixen dels plaers. Gaudiràs de tot el que puguis imaginar i del que no. El que has viscut les darreres hores és només un tast de tot allò que tindràs d'ara endavant."

La llum natural i l'artificial van tornar pausadament a la sala. La noia em va mirar als ulls amb un somriure d'orella a orella. Va apuntar el gest d'aixecar-se de la butaca, però la meva veu la va aturar. "No", li vaig dir. "Com que no? Què vols dir?" em va respondre ella sorpresa. "No vull deixar de ser una ovella de corral per passar a ser el llop que se n'aprofita. Jo només vull ser lliure.", vaig declarar amb un excés de solemnitat. "No pots triar. No hi ha opció. No veus que els humans, al llarg de la seva història sempre s'han dividit en rics i pobres, en els que obeeixen i els que manen, en els que trepitgen i els que són trepitjats, pensa-hi." Un altre discurs doctrinal més. Ja no sabia com dir prou. Em vaig aixecar sense tenir clar cap a on anar. La noia, però, em va aturar. Amb una veu que semblava un sospir em va dir a cau d'orella: "Si no acceptes, et convertiràs en el que s'anomena un error censal. Algú que no és capaç de viure en cap de les dues comunitats, deixaràs de ser útil a la societat, seràs un destorb, de fet, un element que molesta, que sobra, que espatlla l'harmonia. Seràs eliminat, liquidat, anorreat, ajusticiat, executat, mort, corregit censalment".

I així serà. Ja només em queda una hora escassa.

Albert Rigola

Dominadors
Dominats

La metamorfosi de la complexitat

als Jugoslaus

I.

El transformador a 12 V funciona, la bateria està bé

els cables correctes, la connexió al far també…

així que només pot ésser la bombeta

la bombeta…

(*duu les mans negres de greix*

i la camisa blanca dels diumenges.

Torna a punyir, una estona més)

Ara anam! dit i fet

la maleïda bombeta!

(*segueixen visquent el matí.*

Aquí tothom sap de mecànica)

II.

La implementació sistemàtica de les millores

per a una reestructuració tipus ADH de l'entorn electiu

corroboren la dinàmica internacional present a tot mercat expansiu-contractiu:

mòduls autoreproduïbles

relacions inter-intrageneracionals descapitalitzades

colonització de buits interdisciplinars

bla bla bla bla bla bla

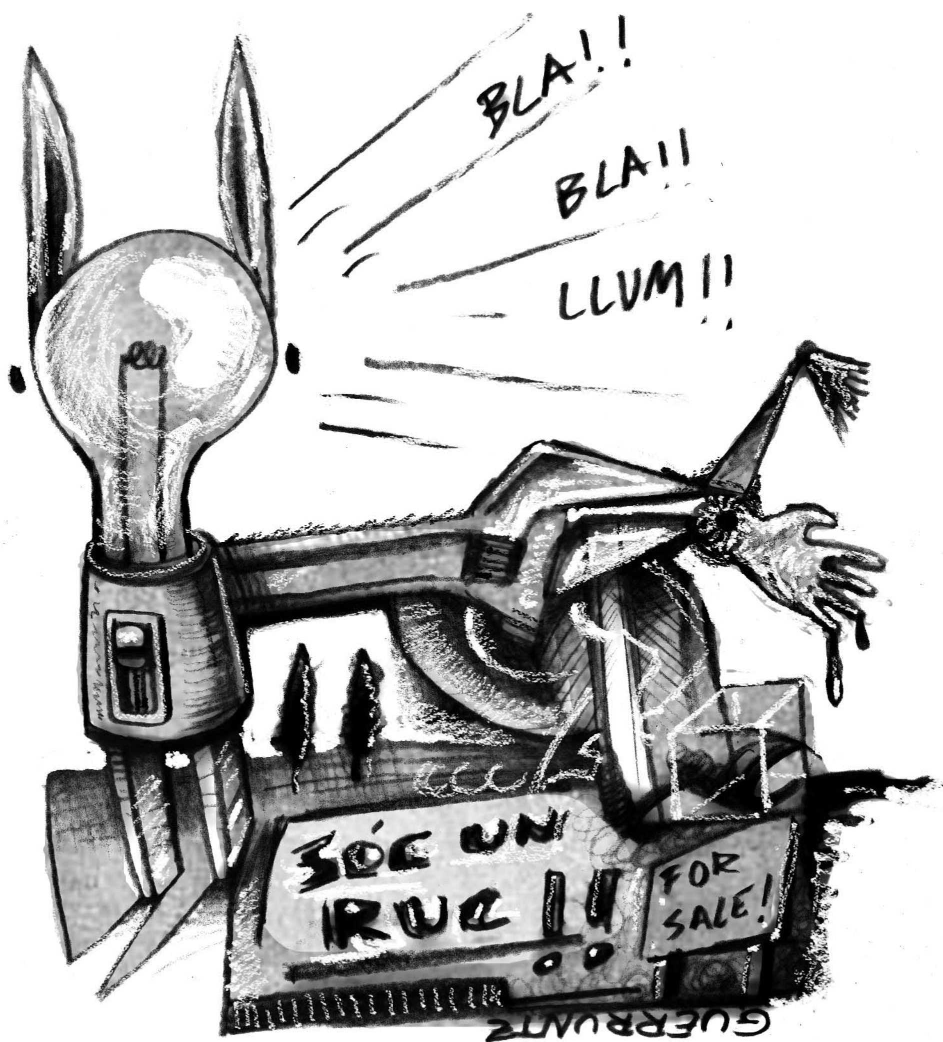
(es pirateja la imatge, apareix Mafalda dormint :

« zzzzzzzzz rhhhhh zzzzzzzzz rrhhhh… »)

III.

Al servei de què ?

Angel Igelmo



Diuen que he mort un home

És de nit encara quan el telèfon comença a sonar. Pense que pot ser el meu pare, ja que sempre li agrada cridar a estes hores tan intempestives. Despenge l'auricular i no trobe resposta. També es molt comú. Pareix que a algun graciós li sembla divertit trucar al meu número per a res. Torne a penjar. La finestra està oberta i, darrere d'ella, les branques dels arbres del pati s'agiten bruscament d'un costat cap l'altre, víctimes de l'enèrgic ponent nocturn. Tanque la finestra mentre comprove el seu estat lamentable. El color blanc de la fusta s'ha esfumat de la seua superfície com el sol quan la lluna comença a brillar nit rera nit. Es cau a trossos i, tot i així, no faig cap cosa per posar-hi remei. L'última vegada que el meu pare es va acostar a visitar-me, em va aconsellar que la canviara. Em va dir que era vella, que no li agradava el seu estat. Però a mi m'importa conservar-la com està. Si desapareixera, la casa no seria la mateixa.També em va oferir multitud de consells que malauradament no recorde. Intente dormir però no puc. Pense en el so martellejant del telèfon, estacat en la meua ment amb el furor excitant del fuster més habil. La finestra vella i decaiguda se m'apareix quan tanque els ulls. La seua imatge va acompanyada de la del pare, bonegant-me una vegada més. Sóc víctima d'una faramalla incessant de pensaments superflus que no puc controlar. L'estressant ritme de les imatges superposades en la ment em fa desistir a la fi. Encenc el llum i em recolze al llit. La bombeta dóna signes de debilitat, sembla malalta, tan alitrencada com la finestra blanca. Prompte es fondrà. M'encenc un cigarret, sense aturar-me a llegir l'advertiment de la caixeta. Mai ho faig.

Quan descobrisc que amb els ulls oberts m'assalta el mateix al·luvió de divagacions sense sentit, m'alce del llit i em pose una copa. Estic segur que, així, deslliurant els peus dels llençols desgastats i de l'incòmode somier de franel·la, l'insomni serà derrotat i tornaré als braços d'un Morfeu impacient a l'espera de la meua arribada.

L'aiguardent de canya penetra a la meua gola adust, indomable i taciturn, com la més salvatge de les bèsties. Obro mentrestant una de les cartes que reposen paralitzades damunt l'escriptori. Quan me n'adone que es tracta d'una factura, la torne a deixar descansar de nou damunt la taula, i torne al llit. Enjorn, note com l'alcohol travessa el meu cos fins arribar al buit intestinal, fonent-se amb l'estomac en un amarg ens de color salmó.

La son s'apodera de la meua ànima per moments, i jo li deixe que ho faça. Quan a penes he tancat els ulls, un fort colp precedeix l'esfondrament de la porta d'entrada. El sobresalt és terrible, la grogor s'apodera del meu rostre amb immediatesa. De sobte, apareix per l'entrada un jove d'aspecte fornit que m'encanona seriosament amb una pistola, mentre crida paraules encara així inaudibles. Vesteix un uniforme de policia, però no conec el seu idioma. Un altre jove entra, este últim amb aspecte acanalat. A la fi, comprenc les seus intencions. Se m'emporten detingut a comissaria. Deuen considerar que he fet alguna cosa malament, alguna cosa fora de la llei. No sé de què es tracta. A la presó tot és monotonia. Ja no hi ha finestres obertes, tot i que menjades, tan sols reixes i més reixes. Suor, sacrifici infinit, sang coberta de tenebrosa pèrdua de llibertat. Estic assegut al llit, i medite. La textura tranuitada dels llençols consagra als del meu llit com els més moderns que he conegut. Per la finestra a penes hi entra llum, i la poca que entra deixa entrevore una lugrubitat nuvolada, emmascarant la diminuta cel-la sota una aurèola nauseabunda, fètida. La humitat en elles és l'únic àpex d'aigua que he pogut vore en hores. No puc fer res. Em pregunte que faria a aquestes altures del dia si estiguera a ma casa. Segurament trauria a passejar a Lucky, el meu gos, o millor llegiria alguna prolixa revista d'automòbils. Però, no puc. Estar tancat m'esgota, ni tan sols m'és possible vore si les roselles que creixen salvatges al xicotet jardí que rodeja la meua casa seguixen en el mateix exuberant estat. Potser hagen estat pastura de les flames furibundes de la caiguda de l'estiu. L'hivern és cruel, quasi tant com aquesta cel·la. Diuen que la soledat també ho és, tot i que jo estic acostumat a ella. Espere que em deixen prompte en llibertat, no suporte la idea que Lucky estiga sol a casa. No suporta no tindre'm al costat. Es posa a lladrar furiós, plora com si fora una mare que ha perdut als seus cadells. L'última vegada que el vaig deixar a soles molt de temps, va esquinçar totes les cortines del saló. Trencà els gerros, destrossà part de la vaixella. Deu creure que sóc el seu cònjuge, la seua

mare, o quelcom semblant. El meu pare em va aconsellar que em desfera d'ell, diu que es una càrrega. Potser ho faça algun dia. Qui sap.

El temps pareix transcórrer tan lent que els segons són minuts, i els minuts, hores llargues i avorrides. La nit arriba tan tard que ja he recorregut la cel·la més de cent vegades. Dine el mateix que he menjat. Creïlles i fesols freds. Crec que són les sobres d'esta matinada. Més tard, un carceller amb barba profunda i llavis invisibles em comunica que tinc una visita. Obri la porta i una nova fragància s'endinsa davant els meus passos. És una barreja de gesmil i espígol. Sent les roselles del meu jardí més properes que abans. El carceller em torna a prémer les monyiques fins l'extenuació amb les seues manilles. El seu gest seré i amarg m'indueix a no maleir en veu alta la seua conducta. L'interminable corredor pel que em conduïx acaba en arribar a una porta rovellada que s'obri automàticament. Una nova sala, on a la fi s'entreveu eixa llum daurada que amb tanta ànsia desitjava recuperar, apareix davant dels meus ulls. Hi ha cabines telefòniques, una barrera que separa dos mons completament diferents. Tots ploren, els de la meua part vesteixen com jo. Els de l'altra part porten la mateixa roba que acostumava a dur abans del tancament. Júlia m'espera a l'altre cantó de la barrera que impedeix el contacte físic. Es troba totalment sumida en un estat d'abatiment terrible. Els seus ulls jauen rojos de tant de plorar, i segueixen plorant. Deduïsc que sóc jo el causant de la seua tristor, perquè quan em veu la mucositat s'intensifica en ella. Tot i així, està molt bonica. La seua bellesa destrempa l'ambient i ho recobreix d'una jovialitat desbordant per moments. Ens asseiem l'un enfront de l'altre.

–Jon… cóm estàs?

–Tot és molt avorrit, la cel·la és horrible.

–Què has fet? –les llàgrimes quasi li impedixen formular una pregunta que pareix perforar en la seua ànima com un martell neumàtic en ple funcionament.

–No he fet res.

–Diuen que has matat a un home. Que estan segurs i tenen proves.

Recorde un ganivet travessant la seua pell. La sang brollant incessantment de la ferida.

La meua cartera caient de la mà d'aquell home disfressat de lladre.

–El teu advocat diu que al·legarà que va ser en defensa pròpia. Ho va ser, veritat?

El seu rostre de dolor mentre el seu cos descendix lentament al costat del meu cotxe fins arribar al sòl, on aterra solemnement, amb suavitat extremada. Després, el buit. Escape amb el cotxe. No sé el que he fet. Tan sols veig sang i més sang. Per tots els costats. Li conte la veritat a Júlia. Estic tranquil. Ella s'afligix encara més per ell, i se'n va enfadada. Pareix no comprendre'm. El meu pare, mentrestant, seguix sense vindre. Segur que no li agrada veure'm ací, em rebutjarà com Júlia. Sempre ho fa. Torne a la cel·la, on les parets s'estreten cada vegada més. Acabaran per asfixiar-me. El juí no se celebra fins mesos més tard. Els dies són cada vegada més eterns a la cel·la. Pense en les roselles i en Lucky. Tant unes com l'altre han d'estar mustis, morts de tristor. Comence a pensar que aquest estat d'inactivitat deu ser perjudicial per a la salut. Pense massa, ja no em queden records. Recorde el dia que ma mare va morir, víctima d'un càncer maligne. Acabava de comprar Lucky en una botiga d'animals. El vaig elegir per la seua estupenda cabellera, suau i tersa, tan aparatosa que a penes deixava entrevore els trets de la seua cara, afable i carinyosa. No vaig anar al funeral de ma mare. Deteste tan abominables i dolorosos encontres, encimbellat pel vessament gratuït i incessant de borbollons de llàgrimes àcides damunt d'un cadàver inert. El meu pare em va reprendre durament per allò. Vaig passar el dia entrenant Lucky. Vaig jugar amb ell fins caure abúlic damunt el sòl, rendit enfront la natura indòmita i circumstancial d'un ser tan actiu.

La pols s'acumula a la cel·la formant una capa que em vigila amb animositat vaja on vaja. De vegades, el fetor es insuportable, i la minúscula finestra no contribuïx a la seua evacuació. Mitjançant els seus cristalls divise com transcorre el temps real, el dels que habiten a l'altra part de la barrera. El dia del juí és un més, un altre símptoma monòton de l'extinció de la vida. El meu advocat, un incompetent home de bigoti allargat, ni tan sols creu en la meua defensa. Sempre em mira amb desconfiança, potser perquè li dic la veritat una vegada després d'altra. No ho suporta. En el juí, intenta al·legar que l'assassinat va ser en defensa

pròpia mitjançant incomprensibles arguments i enganyifes descarades de tot tipus. El jutge ho examina sempre sota una espiral d'incredulitat i insensatesa desbordant. Dóna la impressió que coneix el veredicte abans de la celebració del juí. Sorprenentment, al segon dia el meu advocat canvia d'estratègia. Ara diu que patisc d'un trastorn mental que desconec. Dic prou i intente parlar amb el jutge pel meu compte, però, tota la sala em mira amb el mateix gest, entre l'estupor i la compassió. El jutge entra en còlera i ordena el meu silenci. Com vaig a defensar-me de les meues acusacions si no em deixen obrir la boca? Tots els testimonis entrevistats pareixen estar en contra meua. Tot i que Júlia defensa la tesi de la meua bogeria com la causa dels fets pels quals se'm processa, diu que quan va parlar amb mi no va trobar cap signe de penediment en les meus paraules.

Com tan sols puc ser un espectador més en el meu propi juí, de nou comence a recordar. Recorde aquella vegada, quan era un adolescent, que un home em va salvar de morir ofegat a prop d'una cala, a la platja. El meu pare es va enfurrunyar una vegada més en descobrir que no li havia agraït tal acció a aquell fornit i gallard salvador. Tant ell com ma mare, inclòs alguns mitjans de comunicació, no deixaren de torturar-me per la meua "escassa moral" fins que li vaig oferir la meua gratitud. Unes paraules insubstancials, mentides camuflades del fingiment al que em tenien acostumat. Deixe de recordar i pense que potser el millor haguera sigut morir ofegat en aquella bella cala mediterrània, en l'immens i contradictori mar de color elèctric, quasi auri. El jutge emet a la fi el seu esperat veredicte, i el meu advocat m'abraça immediatament, imbuït per una alegria d'exagerats escarafalls. Júlia també està contenta, tot i que seguix plorant vivament. Definitivament, desitge amb totes les meues forces que la mar haguera sigut el meu destí final, el meu assassinat fatal, ja que tal destí haguera superat amb escreix la degradant estampa que l'estança a un centre mental em suggerix.

Sergio Gomez Ramos

Infant

vui no vull jugar a l'Excelsior. L'àvia m'hi deixa jugar quan acabo els deures i he mirat les últimes novetats al correu. No fos cas que algun mestre despistat s'hagués descuidat alguna cosa a encomanar-nos. Ens diuen que ens hem d'acostumar al ritme adult, sempre hem d'estar alerta. El carrer és ple de cotxes i d'ençà del dia de color morat, no s'hi pot jugar. Per sort, tenim l'Excelsior i el televisor.

M'avorreixo. Diu la iaia que el dia de color morat fou el dia en que morí l'avi. I se li omplen els ulls de llàgrimes. Aquell dia, el cel passà de blau a morat, per a després, esdevenir negre durant 2 mesos. Havien avisat per ràdio que ningú sortís de casa però amb tan poc temps per a reaccionar, que enganxà a l'avi just quan tornava de treballar.

Això m'ho ha explicat la iaia, que aleshores estava prenyada de la que seria la meva mare. També diu que es varen construir túnels per a comunicar als supervivents i que el cel d'ara és artificial. No sé, a mi no m'ho sembla, sempre ha estat així. Ella diu que el cel que veiem és una gran cúpula que construïren sobre les grans ciutats com Neolona i que després reconstruïren la ciutat actual.

Prefereixo estar a l'escola que a casa esperant la mare. A l'escola juguem amb la consola Econocap, que és molt més divertida que l'Excelsior i que ens permet fer coses de grans. Amb aquesta consola també treballem i fem les aportacions obligatòries a la classe. Mitjançant el teclat virtual, palpem l'aire i ho enviem, mentre ho mirem amb el casc virtual. Jo m'he decorat el meu amb unes enganxines que em va regalar la iaia i ara sembla un animaló dels que ella m'ensenya en el que diu que són fotografies de la natura.

La mama no arribarà de la botiga de roba fins d'aquí una hora i el pare vindrà a la nit brut de pintura com sempre.

Ostres, és xulo això que m'ha donat la iaia! Diu que se'n diu paper i que amb això que s'anomena llapis, puc transformar la seva aparença com al món virtual. Ho guardava dalt l'armari i avui me l'ha regalat. És fàcil transformar aquest paper amb el llapis. S'assembla molt a quan duc els guants i el casc a l'escola, i a més es pot olorar. També diu que no ho puc ensenyar a ningú, que serà un secret entre els dos. Secret, m'agrada aquesta paraula, no la coneixia.

La iaia diu que seria perillós que d'altres sabessin que puc escriure.

Montse Puig-Garrido.

Hemisferi sud

Les darreres pluges arribaren suaument, empentades pels vents alisis, i les roques grises dels voltants s'enfosquiren fins adoptar el color del carbó. A dins, a l'habitació d'aquell luxós hotel, els dubtes es multiplicaven per mil davant aquell mirall bergant. De cara, encara, però de perfil, aquell maleït vidre mentia com un criminal. Puta civada. Sobre el llit, més de cinquanta corbates de seda roja i totes increïblement elegants. Estava impecable. Americana gris marengo, camisa blanca i un personal toc de brillantina al cap. Disposat a menjar-me el món sencer. Era inimaginable el canvi mirant-me un parell d'anys enrere. La sort, sovint és per a qui la busca, però en el meu cas, va ser ella que em va trobar. La fortuna, sens dubte, tenia cara de transacció immobiliària. Aquell primer sopar era molt especial. Hi seríem tot l'equip d'èlit habitual de l'empresa. Tots dotats d'un notable do de paraula. Sis magnífics genis de llàntia urbanitzadora. Per a aquesta feina, el nostre cap també havia contractat, a més, a deu meuques escculturals, universitàries, cultes i políglotes, per amenitzar la vetllada. Un àpat afrodisíac que compartiríem amb tres alcaldes d'aquella illa i amb un pagès analfabet que era l'amo de les dues mil hectàrees ermes que rodejaven aquest solitari hotel de costa. Si finalment tot sortia com havíem planejat, les comissions obtingudes ens farien multimilionaris de per vida. Sens dubte, la corbata que més encaixava amb la meva personalitat era la del voraviu blanc platejat. Aquell capvespre era rogent. Els núvols ja s'havien escampat, però unes immenses taques fosques cobrien el cel amb un soroll estrany. Semblaven ocells. Ho eren. Milers, centenars de milers d'ocells que s'endinsaven cap al mar. Dibuixos geomètrics amb punta de llança, que desapareixien en pocs minuts de la meva vista. Era com una cursa permanent i continua cap a l'horitzó. Algú va trucar a la porta i vaig obrir. Hòstia! Era la rossa més espectacular de l'univers que, en trenta segons, em va donar una apassionada benvinguda al mon dels escollits. Amb una naturalitat que m'encongia l'instint, va planxar una arruga del llençol amb la mà i es va asseure en aquell immens llit.

Vaig aprofitar aquell petit impàs per anar-me'n al lavabo per tal de donar un últim toc a la meva insinuadora melena, donat que la pobra havia quedat un pèl despentinada. La rossa va engegar la tele i va anar canviant de canal de forma vertiginosa. Musica, notícies, tertúlies i esports es barrejaven indistintament. La filharmònica de Viena; tensió a la frontera entre l'Índia i el Pakistan; la crisi del tèxtil a Europa; els millors gols de l'any; l'himne de l'alegria; Xina, Estats Units i Rússia s'acusen mútuament d'haver-se destruït uns satèl·lits espies; les corregudes de bous, art o tortura; l'entrega de la pilota d'or al jugador més ben pagat; la veu ronca de Louis Amstrong; incendis en cadena en unes quantes centrals nuclears; la teràpia de la teranyina amb cucs de seda com a novetat antidepressiva; la final d'una supercopa. De sobte, uns crits punyents van trencar aquelles monòtones seqüències televisives. Un petit ocell, de tonalitat verd groguenca, havia entrat a l'habitació i la noia s'havia espantat. Era un gafarró molt més espantat que la xicota. El vaig agafar, vaig obrir la finestra i el vaig llençar cap a fora. Curiosament, va donar mitja volta i va tornar a entrar espantat cap a dins de la cambra. Allà va quedar. La rossa m'esperava amb la cara encara una mica espantada i vàrem baixar. La taula del menjador era espectacular. Ni els déus de l'Olimp podrien haver imaginat mai tenir una presentació gastronòmica tant perfecta i abundant. Una immensa pantalla de televisió oferia l'arribada, a aquella mateixa illa, d'una pastera plena de gent mig morta d'inanició amb imatges d'unes declaracions de les autoritats que afirmaven que, en breu, serien tots repatriats als seus llocs d'origen. Un cambrer va desconnectar el receptor. Tothom ja havia arribat. Abans de dinar, però, es va fer un petit sorteig entre els assistents i vaig tenir la "sort" de treure el número guanyador. El premi era al pati. Una corda subjectava una impressionant esfera transparent a més de 50 metres d'alçada.

Estava feta d'aerogel, una resistent substància que tenia la propietat de pesar menys que l'aire. Van baixar aquella bombolla, la van obrir, i entre rialles em van fer entrar a dins per una mena de forat, tornant-la a tancar. "Pujaràs un kilòmetre, però tu tranquil" va comentar el meu cap. Aquella era una de les futures atraccions del parc temàtic que s'hauria d'aixecar al costat de la gran urbanització. Un tema que pensàvem tancar aquella mateixa nit. Van deixar anar la corda i a poc a poc l'hotel va començar a assemblar-se a un petit gra de sorra lluminós, al costat del blau fosc del mar. Mentre pujava, per damunt i per sota em

passaven cortines denses de tot tipus d'ocells que no paraven de cridar de forma estrident. Per fi, vaig deixar de pujar. La corda s'havia estirat del tot i, de sobte, en la direcció d'on venien els ocells, un esclat de llums. Una impressionant i extensa pirotècnia va començar a cobrir tot aquell nord geogràfic. Gegantins bolets fosforescents s'aproximaren a poc a poc a on jo era, precedits d'uns vents cada cop més huracanats. Crec que vaig perdre el coneixement. La corda es degué de trencar. L'ona expansiva em degué traslladar a milers de kilòmetres. Sé que vaig tancar els ulls i no recordo res més, ni tant sols quan de temps va passar. Però aquest lapsus de segur que va durar més de tres mesos. Una barba com la que duia no pot créixer en menys temps. I sé, a més, que des d'aleshores la meva vida li la dec a ella. No recordo cap detall, però tinc gravat a la memòria els seus ulls, la seva mirada i el seu somriure mentre m'alletava. Em recordava l'escena final d'"Els raïms de l'ira" d'un tal John Steinbeck. Era viu de pur miracle. I si puc escriure aquestes notes, és gracies a ella. Ma mare ja em va dir en certa ocasió que les dones mai perdien l'instint maternal, ni tant sols quan festejaven. De la mateixa manera que els homes no perdíem del tot l'ànsia de la succió. Un reflex que, probablement, m'havia salvat la vida. Malgrat tot, malgrat la profunda desorientació que encara seguia tenint, de cop i volta, havia retrobat una pau interior, un "karma" que no volia perdre ni per tot l'or del món. Estava desintoxicat d'una vida artificial i materialista. No sé si dir-ho, però crec que, per primera vegada, em sentia profundament enamorat. No era agraïment a la meva salvadora. Era quelcom més profund, més intens, més passional, més instintiu. Sens dubte havia descobert, en terres llunyanes, a la meva mitja taronja. Des del començament varem decidir no parlar-nos, no ens calia. No era cap problema d'idioma, no era una qüestió cultural, tampoc cap visió de tipus racial. Els seus ulls negres parlaven per si sols. Ens acariciàvem, ens miràvem, ens besàvem, i en el sentit més biològic de la paraula, també ens estimàvem tot el temps. De fet, hem fet de la natura la nostra llar, de la terra el nostre rebost i de la nit el cau de somnis que tota parella voldria tenir. No ens calia viure amb la resta de la gent. No els necessitàvem i, probablement, tampoc entendrien el nostre amor. Ens respecten, i nosaltres els respectem. Res més. A més, estan massa ocupats en protegir-se dels vaixells que pretenen atracar, dia sí i dia també, a la costa. Indubtablement, Àfrica és immensa, inabastable i màgica. És inquieta, selectiva, entranyable i primitiva. És autentica, misteriosa, natural i engendrado-

ra. I quan miro a la cara a la meva estimada, sempre puc llegir en els seus ulls tots aquests adjectius. Estic ben segur que mai, cap home, al llarg de la tota història de la humanitat, havia sentit aquest noble sentiment tant arrelat i de la manera tant profunda com el sento jo. No sé com explicar-vos on sóc, però crec que haig de ser-hi en algun punt de l'Àfrica Oriental, a prop de Kenya, Tanzània o Moçambic. Rafiki, un vell ermità Massai que ens visitava de tant en tant, i que em va batejar amb el nom de Malaika, em va donar a entendre que un bon dia vaig baixar del cel en un globus mig cremat. Que aquesta era la senyal d'una antiga llegenda del seu poble, que deia que un dia vindria un àngel del cel per cuidar d'aquella terra davant l'amenaça d'una gran calamitat. Era com l'anunciació de Betlem, però a l'inrevés. Reconec que no vaig poder encaixar aquell immens trencaclosques fins que un matí, quan passejava amb la meva estimada per aquella gran planura recollint flors silvestres, un tros de paper em va impactar contra la cara. Era una mena de còmic, molt senzill on s'explicava a la gent dels voltants què havien de fer si veien un vaixell, un avió o qualsevol vehicle que volgués entrar en aquell territori. Sembla que se'ls advertia de l'obligació d'avisar immediatament a les autoritats locals, alhora que recomanaven no apropar-se mai a aquestes persones a les que sempre dibuixaven amb colors fosforescents i plens de taques pel cos. Un cop, però, vaig poder observar una d'aquestes escenes quan m'apropava a un punt de la platja en la recerca d'aigua salada. Un luxós transatlàntic, acompanyat d'uns elegants iots, van fondejar a uns centenars de metres de la costa, i quan semblava que iniciaven una maniobra de desembarcament, va aparèixer un vaixell de guerra, que els va obligar a marxar mar en dins sota l'amenaça d'obrir foc. Des dels vaixells es van llençar algunes persones, però no podien nedar i s'ofegaven. Immediatament van ser recollits pel guardacostes amb una llarga pinça i introduïts en una mena de tubs metàl·lics. Transatlàntic i iots, seguits a certa distància pels militars, és van perdre en l'horitzó. Unes setmanes desprès vaig tornar a veure aquell mateix vaixell de guerra enclastat contra les roques de la costa, sense cap senyal de vida. Em podia imaginar perfectament el que havia d'haver passat. Però no vull rememorar-ho ni explicar-ho per no turmentar-me. Tampoc vull recordar, mai més, el que he deixat enrere. La família, els amics, els companys de treball, la rossa de l'hotel, el petit gafarró de l'habitació, el mega-projecte d'urbanització, i com hagués pogut canviar la meva vida… No vull pensar el que ha pogut passar amb tot això.

Ni tant sols sobre qui van ser els primers en desencadenar tot aquest enrenou. Ara, lluny de casa, sóc un altre home. M'he guanyat a pols la meva pròpia estabilitat. Sóc feliç en terra estranya, i no haig d'aclarir comptes amb ningú sobre el que faig o deixo de fer. He format una família amb la meva parella i, si Déu vol, tindrem descendència per seguir la nissaga en aquesta pobra, bruta, salvatge, però noble terra. He comentat els meus plans amb el Rafiki – no sé si m'ha entès- i també amb la meva companya. Cap d'ells ha fet escarafalls de les propostes. No m'han dit que no, i això ja presagia un bon començament. Crec que, quan s'acabi tota aquesta moguda amb la immigració radioactiva, quan tot torni a la seva normalitat, serà hora de posar-hi mans a l'obra. Les terres dels voltants presenten un gran atractiu turístic i cauran pel seu propi pes, si puc trobar un inversionista que confiï en les seues potencialitats. Un bon "bwana" multimilionari que posi pasta gansa per fer-hi un complex hoteler de primera. Delimitarem tot el perímetre urbanístic amb tanques de seguretat i un bon servei de vigilància. Muntarem uns safaris multitudinaris que t'hi cagues. Caçarem al fotut "tembo" del collons. I els tiradors afortunats podran obtenir com a premi el seu apreciat ivori. Segur que amb aquesta atracció ningú s'hi resisteix a deixar les seves bones divises. Jo mateix podria ser el gerent d'aquest complex resort-empresarial, i la meva estimada, per enveja i admiració de tothom, la cap de recepció. I tots dos amb un lloc en el consell d'administració. Un toc original, autòcton i de qualitat, sempre ha marcat la diferència. Ja sé que una gasela de Thomson asseguda en un lloc de responsabilitat no és gaire normal a Europa, però coi, això és Àfrica, i algú ha de començar a pensar en el futur d'aquest continent, oferint un espai nou a la seva fauna i a la seva flora. Per cert, des d'aquell dia que era sota l'acàcia de la sabana, intentant collir ous d'un niu i se'm va cagar aquella maleïda puput als ulls, sembla com si s'hagués instal·lat una boira permanent sobre aquestes terres. Possiblement sigui cosa del fotut canvi climàtic.

Albert Radulf

Perseguits

Hui s'ha fet fosc prompte, solament la llum dels fanals il·luminen el carrer, des de lluny una figura es distingeix entre els enderrocs del que hagué de ser una finca. Està a soles, la meua ment es fa una pregunta: -"Què fa sola?" es distingeix tan menuda i feble, cada vegada estic més a prop, ja quasi puc veure-li la teua cara, redoneta, roja pel fred. Baixe la vista un poc més i al teu costat hi ha un embalum, en diria que és una persona, accelere el meu pas. Arribe a tu quasi sense alè i veig el cos d'una dona, inerta, no hi ha cap rastre de vida en ella, és com si sempre haguera estat així, una nina amb els trets massa reals, trets, que ara que torne a centrar la meua atenció en tu, són els teus. Inclinant el meu cos i amb la veu entretallada per la barreja d'emocions t'agarre pels muscles i pregunte: "és la teua mare? digues?", però no hi ha cap resposta, dels teus llavis no ix cap paraula, solament els teus ulls són capaços de dir-me alguna cosa i m'estan demanant a crits que ens allunyem, escolte un soroll i crits, són ells, arriben prompte, no és l'hora, cada dia vénen abans.

Sense pensar-ho t'agafe entre els meus braços, tan menuda, i comence a córrer, et deixes bressolar pel moviment del meu cos desplaçant-se veloçment. En un instant estem fora de perill, en un àtic, on el fred no arriba, et deixe sobre el meu llit, em tombe al teu costat, compartim el calor i la por. El silenci es fa de nou, ja no hi són al carrer, han tornat als seus amagatalls, maleïts caçadors, assedegats de vides.

A la llum de la candela, que estava ací quan vaig arribar i em va fer recordar la meua infantesa, quan tot era tranquil, o almenys això pensava jo. Observe de nou el teu rostre, els llavis, aqueixes diminutes pigues sobre el nas, aqueix pèl fosc, quasi tant com la nit i els ulls d'un color peculiar és com si no foren d'un únic color, com si foren de tota una

varietat de colors fent espiral que m'estan mirant fixament, en realitat és com si m'estigueren examinant, com faig jo amb ells, havia de ser la teua mare, eres com una miniatura. Passen els minuts lentament, els teus ulls es tanquen i la respiració obté un ritme assossegat, em pregunte: -"Amb què estarà somiant?, serà conscient de tot el que ha passat? Però que dic, ni jo sé què ha passat."

No aconseguisc dormir i decidisc donar-me una dutxa, a aquestes hores tots dormen, les aixetes estan apagades, podré dutxar-me sense por de quedar-me sense aigua, em despulle, amb cura, encara tinc molt recent la ferida del costat, escapar no va ser fàcil però vaig aconseguir eixir d'aquell horrible lloc viva i des d'aleshores passe els meus dies esperant que arribe de nou la calor, quan estiga recuperada, me n'aniré lluny, on ningú puga trobar-me o almenys on no desitgen matar-me.

En aquella mena de calabós improvisat, escolte a altres dos dels caçats aqueixa nit parlar d'aqueixa ciutat secreta, seguint la carretera, a dies, setmanes tal vegada mesos de camí. Solament cal seguir els menuts senyals que uns altres han anat deixant, senyals imperceptibles per als caçadors. L'aigua calenta rellisca pel meu cos, causa que reaccione i la meua pell agafa aqueix característic to blavós.

-"Què passa?, qui camina ací?"

He sentit com una mà fregava la meua ferida causant-me un lleu dolor, no hi ha ningú, ha hagut de ser el contacte amb l'aigua. Però no em trobe segura i isc de la dutxa, m'embolique en la tovallola i a poc a poc quan el baf desapareix, el meu reflex s'hi apareix a l'espill, la meua pell s'ha tornat de nou color rosat, però la ferida no hi és!! Com potser? S'estarà activant algun altre símptoma en el meu interior ? En l'espill es reflecteix un tros de l'habitació contigua, em vestisc, torne al llit. El cos diminut de la xiqueta està tal com quan em vaig anar, en un instant, quan el somni comença a fer efecte en mi, note un no-se-qué estrany, el cos ja no és fràgil i menut, és adult, llis, corbat, els seus ulls són els mateixos, vull allunyar-me, eixir corrent, però alguna cosa m'ho impedeix i, no obstant això, no note gens que m'agarre, són els seus ulls, em dominen, no puc deixar de mirar-los, escolte una veu: "No em tingues

por, sóc com tu, sabia que érem iguals, vaig aconseguir captar la teua essència de seguida, però havia d’estar segura, sé que t'estàs preguntant, què sóc o qui sóc. Per ventura tu sabries respondre'm si t'ho preguntara jo a tu? No ho sé. Vaig despertar al costat d'un cos que era el meu, vaig pensar que estava morta i ...sí que ho estava, però... no, perquè ací estava jo amb vida i mirant un cadàver que era jo mateixa. Sé que no ho entendràs, jo tampoc, però sé que des d'aleshores puc ser com jo vulga. Em va semblar genial, abans que començaren a perseguir-me sense treva, tot el que era distint, que havia patit una mutació com l'anomenen ells o una evolució com pense jo"

Escolte les seues paraules, sense poder evitar-ho, és com si duguera tota una vida aguaitant-me, buscant-me. Els seus braços m'envolten, i vam passar a ser una. Quina sensació més delicada.

He dormit plàcidament, feia tant temps que no era capaç d'agafar el son i deixar-me dur per ell, sense por. Els llamps del sol entren per la finestra i escolte de nou la seua veu: -"Quan partirem? Tardarem molt? Desitge allunyar-me d'ací com més prompte millor". S'alça agafant la seua roba de terra.

A la llum del sol, puc veure clarament el distintiu, aqueixa horrible marca que jo també posseïa. Instintivament pose les meues mans sobre la marca, de la mateixa manera que temps enrere vaig fer amb la meua i en alçar la mà les dos comprovem que ha desaparegut. Es llança sobre mi i m'envolta de nou en els seus braços. Amb ànim li dic: -"Prompte, ens n’anirem prompte".

Somriu i em diu:-"Quan aquest dictador acabe amb tot, no quedarà res, perquè només ell és igual a ell. Construirem un món nou".

Ens abracem tombades al llit, amb el sol banyant els nostres cossos.

Lorena Pons



L'infiltrat

Tant en sistemes físics, com en la vida més genèrica, ocorren, en intervals infreqüents i impredictibles, moments en què una força infinitesimal, donada la seua condició i la seua posició en la gran constel-lació del que ocorre, és capaç de donar lloc a una transformació enorme. Existeix la capacitat de l'impacte directe de la personalitat humana sobre la història, no sols per mitjà de moviments organitzats i grups d'acció, sinó també per individus prou alerta per intervenir en el moment i lloc adequats, amb les metes idònies.

Lewis Munford.

I

Any 2075. El comissari Visedo, de la Secció Política Antiterrorista, dóna les instruccions al seu home. Es tracta d'un jove de vint-i-set anys, l'inspector Marsal, número u de la seua promoció, superdotat que ha fet a distància les carreres de psicologia, criminologia, química, teleco i matemàtiques al mateix temps que estudiava per a Policia Nacional, pagant-se els estudis treballant. Expert en demolicions i teologia comparada, a més de paracaigudista, arquitecte i espeleòleg. Orfe, no té família. Culte, amant de la llei i molt discret i reservat amb la seua vida privada. Tot el món que el coneix pensa que és cambrer de la cafeteria l'Estrella del Nord. A les nits se'l pot veure obert, simpàtic, cridant "bot!" No és eixa la seua vocació, perquè ell té ambicions: vol ser un policia famós, i espera una oportunitat.

—És una missió molt delicada Marsal. Des que eliminàrem el perill islamista introduint en els seus països d'origen nines de FAMOSA, pràcticament no tenim treball polític [pausa, meditació]. L'anarquisme

se'ns revela com l'enemic immediat [Visedo va passant projeccions en les que apareixen pàgines anarquistes d'Externet plenes de discursos violentíssims que parlen de l'odi, de la ira i de la ràbia]. Esta gent prepara alguna cosa, Marsal, i vull saber què és. Hi ha molts indicis que assenyalen que hi haurà un atemptat terrible.

—Cert [Marsal revisa una calculadora]. Les meues anàlisis estadístiques mostren una possibilitat d'atemptat de més del 35%, que arriba al 100% en tres anys.

—[Visedo somriu complagut i comprova els seus comptes]. Així és. I després vull una desarticulació fabulosa, quelcom que es commemori d'ací a vint anys en el suplement dominical de La Vanguardia. Així que et vaig a encarregar la missió d'infiltrar-te en el moviment llibertari. Seràs un d'ells, descobriràs els seus plans, i els detindrem per sempre mai. Conte amb tu.

—[Gest de pedra]. No es preocupi. Acabarem amb els anarquistes igual que acabàrem amb els moros.

II

Dos mesos més tard Marsal està reunit amb un grup d'àcrates molt perillosos, en un cèntric pis ocupat de l'Hospitalet. Els assistents porten unes pintes que no veges, un altre dia els descriurem. Marsal els parla. Els assegura que ha arribat el moment de l'atac. No poden esperar més.

—…Basta de passivitat, de sacrifici, d'acomodament! Abandonant la misèria de la vida deixarem de teoritzar la misèria! La tàctica sistèmica que hem d'adoptar és la de propagar la insurrecció aquí i ara buscant l'efecte dòmino de manera clandestina. Cal recuperar la iniciativa i oblidar l'etapa defensiva, l'obsessió quantitativa, la formalitat i la temporalitat. Amb deu o quinze companys serà suficient. Per mitjà d'una acció commovedora, de destrucció del poder i dels seus servidors, mostrarem a la multitud quin és el camí. La revolta adquirirà proporcions gegantines davant del buit de l'Estat i l'Anarquia estarà a l'abast de la mà…

Els concurrents fumen enormes porros i l'escolten com el que sent ploure. La densa fumarada està afectant seriosament les capacitats cognitives de Marsal, a qui li està entrant una rialleta panoli summament desagradable. Una jove de quinze anys rossa, baixeta, grossa, amb pèl curt excepte cabellera en el bescoll, està embadalida mirant-li. És el seu ídol, què bé parla. S'anomena Petula i fa malabars. Ella s'alça, l'agafa de la mà i el porta al dormitori on se'l folla durant més de dotze hores. Tenint en compte que Marsal va fer vot de castedat i s'ha passat la vida estudiant, l'experiència pràctica li resulta aterridora.

III

Marsal està un poc desesperat. Porta més d'un any de reunions. Les llargues i demolidores assemblees, el cardar amb una adolescent hiperflexible i les drogues cannàbiques i sintètiques són esculls per als que no estava preparat. Li ho comunica a l'Inspector Visedo que li dóna ànims, li exigeix resistència [et vaig advertir que la missió no seria fàcil —Li diu—], li proporciona fons econòmics quasi il•limitats, targetes d'identificació, un equip d'ajudants d'una ETT per a emergències, i les claus del dipòsit d'explosius de la policia. Visedo li explica que cal aplanar el camí als terroristes, facilitar-los les coses, fer-los sorgir els seus pitjors instints. L'anàlisi probabilística matemàtica [tecleja furiós la calculadora i somriu satisfet] indica que l'atemptat que preparen ha d'estar relacionat amb el Congrés Mundial del BNMP (sigles secretes de Banquers Negociants Mandataris Benestants), la reunió de ricassos més important del planeta del 2078, d'ací a dos anys, on s'abordarà una agenda de progrés per pal•liar la falta de confiança de la població en el paper moneda (donades les altes taxes d'inflació) amb mesures com ara la implantació del microxip genital de naixement i coses així que se'ls ocorren als caps en èpoques de crisi. Si els anarquistes no trauen el tema —suggereix Visedo—, haurà de plantejar-ho ell. Encara queden dos anys.

IV

Així reconfortat, Marsal torna a reunir-se amb els conspiradors llibertaris. Esta vegada vol que sigui la definitiva. En el pis de sempre hi ha en esta ocasió més de cinquanta persones atretes pels rumors de la seua personalitat irresistible. Per arribar fins allí han hagut de superar un sever filtre d'exigències: tots els mòbils han sigut desactivats llevant-los la bateria i la targeta; el lloc, el dia i l'hora han estat encriptats en anuncis de la premsa gratuïta al llarg d'una setmana. El procés ha sigut tan complicat, que més d'un centenar de persones vaguen perdudes pels ravals molestant a deshora els serens dels honrats barris proletaris. Però no importa. Els que han arribat a la cita són els millors, els de major importància qualitativa, que no quantitativa. Hi ha punkis vells amb les seues rates que asseguren que van conèixer Durruti; un barbut cobert amb un capell roig i negre adornat amb bales; una vella artrítica amb cabellera negra que pareix que morirà en cada expiració; primitivistes amb els seus pantalons de camuflatge, tors nu i matxet al cinyell; sindicalistes de la unificada Confederació Nacional General (CNG-AIT); mestresses de casa de Dones Llebres (dones que corren molt); mestres d'escola amb arracades al nas, treballadores socials amb “monos” grocs i reflectors… Marsal obri la sessió, però abans que puga acabar la frase l’interromp un jove company de Finestrat anomenat Mateo.

—Tu eres el que ens ha convocat?

—Doncs… Sí.

—Que tu t'estàs follant viva la meua xicota? Jo et mate!

Abans que algú puga impedir-ho o ajudar-lo, el jove company li llança una litrona a la cara. Marsal, sempre preparat per a tot, aparta el seu rostre interceptant la desviada trajectòria del projectil, que l’impacta, talla i desinfecta, tot al mateix temps. La confusió es fa indescriptible, la gent crida, les rates mosseguen, algú treu una pistola de salva i la detona, el president de la Comunitat de Veïns colpeja la porta i cadascú es marxa com pot per on vingué. Petula diu adéu a Mateo amb mals modals per la seua gelosia desmesurada. Atén després Marsal en el dormitori, que creu no poder despertar del malson.

V

Marsal presenta la dimissió davant Visedo. El comissari Cap no l'accepta. Ell torna a recalcar-li la dificultat del treballet que se li ha encomanat, la seua importància per al futur del país i la prometedora carrera que tindran per davant si la culminen amb èxit. Marsal assenteix amb pesadesa. Visedo li entrega els plans del Palau de Congressos de Nova Barcelona, amb capacitat pels més de cent mil assistents a la reunió mundial de la BNMP. Li assenyala els punts que caldrà dinamitar al semisoterrani perquè tot es vinga abaix. És molt important que tot siga verídic perquè pareixi real. Quan les bombes estiguen llestes, i tots els caps d'Estat del món reunits, serà el moment d'avisar la policia, per què amb gran desplegament de mitjans procedisca a les detencions dels sediciosos. La brigada política antiterrorista apareixerà com la salvadora del Sistema evitant el pitjor atemptat selectiu de la història de la Humanitat. Serà gloriós per ambdós. Marsal sospira i accepta la continuïtat de la tasca mogut per la seua insaciable ambició.

VI

Han passat dos anys més, i Marsal està caient en el pou de la depressió. El que li està ocorrent dia a dia no ho aguanta qualsevol. No és només el cacau teòric de l'anarquisme, ni les insuportables vetllades amb discussions incomprensibles i reprotxes inacabables, ni els ensordidors concerts, ni les botellades de Mateo que ho ha denunciat com a masclista en la premsa digital llibertària, ni els insults, escopinades i clubs de fans.... És que damunt els anarquistes es renoven anualment, uns se'n van sense deixar rastre, altres arriben com si tal cosa, i ell —com a Sísif modern— ha de començar una vegada i una altra amb la seua labor policíaca. A qui no hi ha manera de llevar-se de damunt és a Petula, que el persegueix per totes bandes, i a Mateo, l'afició del qual a la brega ja coneixen. Ara Marsal està en les Rambles després d'eixir de la seua modesta ocupació. Parla amb un jove artista (cantant), que vol formar un grup i que insisteix a delectar-li amb una de les seues lletres que li entona a crit pelat:

Tremoleu burgesos!

Tremoleu pillastres!

Vos jurem que en mesos

No hi quedarà rastre

Tremoleu marquesos

Aneu a patir

És el que et mereixes

Per ser tan…

A l'arribar a este punt el jove es deté, mira amb esperança a Marsal i li pregunta…:

—Se t'ocorre quelcom que rime amb patir?

I a continuació, amb molt interès inquireix al que considera com el seu mestre…:

—És veritat que Hitler va ser nazi?

Marsal somriu bondadós. Però en la caverna del seu crani, una fosca figura estrangula eixe mamarratxo. Se sent atrapat en una trampa infame. Qui es torna arrere ara, havent malgastat el millor de la seua joventut a investigar a estos petimetres? Cal fer alguna cosa. No està disposat a suportar ni un minut més. Cal acabar amb això com siga. Convocarà l'assemblea que acabarà amb totes les assemblees.

VII

Seguint els misteriosos procediments ja descrits, l'Última Assemblea és convocada a l'Hospitalet. Esta vegada Mateo, el seu mortal enemic llança-litrones, confós pel prolix i complicat de les instruccions, no compareix. Està deambulant despistadíssim per la Serra Nord de Madrid. Marsal avalua els presents. Veu amb espant que diverses xiques s'han tatuat en el front la frase "no tinc xicot" i que Petula els tira mirades travessades. Homes i dones, tan variats com sempre, de gran importància qualitativa, estan atents. L'única diferència és que en lloc de rates com a mascotes, uns tipus molt pintorescos amb aspecte de talibans han portat a la reunió una xicoteta cabra que fa pudor. Marsal demana silenci i emet una breu introducció: l'organització informal que hi ha en funcionament manca de centre i de líders. Només l'afinitat, l'amistat, el profund coneixement i la confiança mútua seran els motors d'este acte valent i decisiu. No esperen ordres externes, no fan una altra cosa que complir les seues pròpies voluntats. No tenen compromisos més que amb ells mateixos, perquè els compromisos amb agents exteriors fan més fort a l'Estat-Capital. Dit açò Marsal no perd el temps i explica els seus plans a tota velocitat: volar el Palau de Congressos amb tots els capitalistes dins, i provocar la insurrecció amb cinc-cents obrers compromesos. Els grups estan preparats i cadascú al seu lloc. Pregunta: quina serà la resposta dels anarquistes? La resposta és que si és en cap de setmana un no pot perquè cal fer la compra i reparacions; que si serà a la vesprada que li ve millor; que si es farà mal als animals i plantes; que si hi ha plans per a després; que si al cap i a la fi els capitalistes són persones i se'ls hauria d'avisar abans; que si pot portar a la mare que li fa por deixar-la sola a casa a la nit; que si caldria fer comissions de treball; que si editar un fanzine; que està farta de reunions i que després la gent no neteja el que embruta; que la cabra en la part alta de la botella li posa nerviós; que si Al•là serà tingut en consideració feta la revolució; que eixos cinc-cents obrers són reformistes; que no està d'acord amb què hi participin membres de la CNG, ja que són estatalistes; que per què no fer una festa en el camp; que és necessari destruir tota tecnologia superior a una pedra; que la SGAE ha denunciat per injúries a una pàgina llibertària; que és trist que no s'acabe d'entendre que l'independentisme llibertari no pretén més que la independència; que què passa amb els presos que ningú els escriu; que és al•lèrgic als explosius i prefereix encarregar-

se de la cuina; que si cal tapar el clavegueram del pati perquè la tortuga s'escapi per allí; que si comprar llapis de colors… L'assemblea dura set hores més i s'acorda finalment, encara que no queda molt clar, potser sí i potser no, dur a terme la proposta de Marsal. Aliè a tot, escolta la seua calculadora com si fora una ràdio. Li afirma que l'anàlisi probabilística mostra un 100% de possibilitats d'atemptat demà. Ell pot dir-se amb seguretat que cada vegada està més embogit per la fumarada, i perquè algú per davall de la taula li ha tocat diverses vegades la polla.

VIII

Són les dues de la matinada del dia i l'hora fixada. Ni déu s'ha presentat a la cita, ni tan sols Petula, ni Mateo.... El vent arrossega porqueria. Marsal contempla incrèdul el rellotge, que corre implacable allunyant-se per la vorera. Maleïx la covardia dels anarquistes i es posa en marxa en solitari. Avisa a l'equip d'emergència, treballadors negres sense papers d'una ETT protegida per Visedo. Arriben a l'estona. Van nus i suats amb tapall, com exigix la legislació vigent. Entren en el depòsit de la policia amb els salconduits preceptius. Carreguen el camió amb una nova versió de l'explosiu rhoedor, milers de vegades més fortes que el que va demolir la Torre Eiffel quan l'atac dels portuguesos. Parteixen després de firmar l'albarà. Paren enfront del Palau de Congressos. Marsal s'identifica davant de la subcontracta de seguretat com a revisor de subsoterranis i rep el pas lliure. Entren els suats portadors portant sobre els seus caps els paquets. Col•loquen les càrregues en els punts seleccionats seguint severes instruccions de l'inspector. Un cop acabada la feina, els negres reben les seues suculentes pagues i es despedixen esvalotats partint cap a les seues llunyanes i salvatges tribus. No ha d'haver-hi testimonis. Marsal seguix amb la seua tasca connectant cables de colors…

IX

A les nou de la nit, quan banquers, comerciants, industrials, mandataris, generals i més per l'estil, estan obrint la sessió del Congrés de la BNMP, Marsal rep la desagradable visita de la policia abans que puga haver eixit del semisoterrani. Una crida anònima ha alertat la pasma. Marsal els intenta donar explicacions rebent una ràfega de metralladora en el ventre. Trencades totes les seues il•lusions, contemplant en un instant horrible previ a la mort totes les assemblees dels últims anys a les que va haver d'assistir…, estreny el detonador digital. Ni túnel, ni llum al fons del túnel, ni hòsties en vinagre. Tot està negre quan l'explosió fon l'edifici.

X

Des de l'alt de Torrebarcelona, el comissari Visedo [alçant els punys al cel i llançant una diabòlica riallada], contempla com s'afona el Palau de Congressos esclafant a més de cent mil plutòcrates, governants i quadres mitjans. El foc s'estén per totes bandes. Al cap d'unes hores, la insurrecció és ja planetària. El comissari Visedo, el policia anarquista, l'infiltrat, ha desencadenat la fúria de la Revolució Social.

Fernando Ventura Calderón.

Traducció de Rosa Navarro Martínez

La fi.

Crashh! s'escolta a la porta, un soroll de vidres trencats, una ampolla s'estavella contra la fusta i la paret de la casa, i de sobte, molt abans de poder alçar la vista i veure què ha passat, Fuuummm!! Un colp de so esclata mut, un so de combustió, la deflagració.

Se sent el colp, vidres trencats al carrer, mire cap a l'altre costat, amagant-me de la llum, i de sobte el soroll d'una forta deflagració, un "fuuum", una explosió incendiària, com quan el gas de la cuina tarda en prendre, un colp de silenci trencat per una sorda pressió. No cal veure-ho per assabentar-se del que ha passat, és prou evident que han llençat un còctel Molotov a la casa. Soroll de cadires, burf, burf!!, les gosses comencen a bordar, les taules per l'aire, totes cap a la porta, a veure que s'hi pot fer. De colp i volta, colps i cadires que es mouen, la gent crida, sense massa tensió, però la gent es mou, sembla que el vidre s'ha trencat a la porta, baixe les escales, ràpid, corrent, sense llum. Baix,ha passat alguna cosa, ho note, s'olora.

Van obrir la contrafinestra, i una flama refulgent s'alçava blava i roja davant la porta, enlluernant la foscor de la nit. La porta s'obri i ixen corrents cap a tots els costats per tal de veure algú, amb la ràbia a la gola. Les gosses continuen bordant. No hi ha ningú, però no s'ha escoltat cap cotxe ni moto. Mirem la rodalia, qui haja sigut, ha fugit i no ha deixat cap rastre. La llum blava, freda enlluerna el pis, la porta oberta i els companys que tracten d'apagar el foc.

Em pare una estona a l'escala, mirant com les flames tracten d'engolir-se la porta de casa, com la nostra seguretat es crema amb una olor sintètica, com el foc s'engolia el treball de tant de temps, la confiança. La calor que desprèn l'incendi porta la signatura del terror, de l'assetjament, del final d'una etapa.

La gent parla, em diuen que ens han llençat un "coco", uns no s'ho creuen, a mi no em sorprèn, el foc comença a apagar-se. Dos companys

s'havien posat a apagar-lo en la normalitat que donen els atacs continus, el setge que patim des de fa anys.

No hi ha ningú, no hem sentit res que ens puga dir com se n'han anat.

La nit no era massa freda, una estranya nit d'hivern, quasi diríem que era una nit de Falles, vent de Ponent, sec i càlid. Era tard, de matinada, sort que la gent no se n'havia anat, sort que hi havia algú.

La flama no ha arribat a cremar res, les companyes l'apaguen ràpidament. La gent torna cap a dintre.

La deflagració només ha deixat una taca fosca a la part baixa de la porta de fusta i una amarga sensació d'impotència. Parlem una estona més, i la nit comença a acabar-se. La gent té son i se'n va cap a casa, em quede a soles, amb les gosses, que ja estan més tranquil·les, el sol ha eixit, tanque la porta amb les barres i me'n vaig a fer una becadeta. La son se'm torna esquiva, no vol ajudar-me a descansar, les gosses es posen al meu voltant, prop de la meua cara i em llepen abans de dir-me bona nit. Em sent prou segura amb els rajos del sol a la cara, em tape amb la manta, m'enfonse sota els llençols i em deixe anar fins a caure en la sopor.

Quan m'alce, toque a la Mare per a contar-li el que va passar ahir. La Mare em diu que me'n vaja, que no sigam cabudes, que no guanyem res, però no l'escolte, sé que m'estima molt, però no he d'escoltar-la. Diu que hem de ser prudents, d'abandonar, d'anar-nos-en molt lluny i viure una vida feliç, que qualsevol dia hi haurà una desgràcia.

—Ho sent molt, Mare, però jo m'hi quede, jo visc així, és el meu món, i no m'he de rendir mai.- són les paraules que passen pel meu cap però no puc dir-les a la Mare, es preocupa molt.

El foc, marca la línia que separa la sensació de la certesa, ara ho sé. El nostre camí és el bo, no hem de deixar-nos arrossegar, hem de romandre segures del que fem, hem de resistir fins al final.

—Mare, mai no cregues el que diuen de nosaltres, som i serem feliços,

fem el que fem, perquè volem fer-ho així. Diguen el que diguen de nosaltres, diguen el que diguen de mi, aquest és el camí que vaig decidir recórrer i no he de retrocedir. Confia Mare —pense per a mi mateixa quan ja ha penjat.

Em prepare per a una nova nit, i hui, a més no vindrà ningú a casa, estic sola amb les meues gosses, i la foscor avança, ve cap a nosaltres sense parar, lleugera i funesta.

Passen les hores, i la tensió creix, les gosses tornen a bordar, sense parar, cada vegada que senten passos al carrer, cada vegada que algú passa per la porta, si escolten un cotxe que frena a la cantonada.

Un moment de tensió, un silenci tens i de colp i volta, barf!!barf!! escridassen a la porta, es llancen contra la fusta i mostren les seues dents, criden sense parar, fins que la presència desapareix, allunyant el terror.

Bruff!bruff!, de vegades no s'alcen del sofà, s'ho fan tranquil·les, aquesta vegada ha de ser que aquest ha passat fa un moment, olora com algú que coneixen.

Em miren, estic afonada al final de l'habitació, sempre de cara a la porta, esperant, esperant. Veig els seus ulls, mouen el cap, i el Logan ve i em llepa la cara, em mira i em mossega la mà per tal de traure'm de la tensió, s'asseu al meu costat. Tanca els ulls i es fa una bola, ja ha arribat el sol, ja sembla que l'ombra fosca se'n va, el batec del meu cor deixa de colpejar el meu cervell,a poc a poc la son deixa caure sobre mi la seua espessor i comence a tancar els ulls, les gosses s'apropen, ha arribat l'hora de dormir, d'aguaitar l'arribada de la pròxima nit..

Ara quan m'alce de vesprada em fa mal l'esquena, de dormir al sofà, vora la porta, amb el llum encès. Somiant en les flames, somnis d'immaterialitat, ansietat i estrès. Formes que canvien i una infinita sensació de soledat.

Prop de la depressió i l'angoixa, mire la porta i desitge que tot siga un malson, però quan torne a mirar la finestra veig les taques negres i veig com se n'han anat algunes companyes agarrades de la mà de la por. Hi ha companyes que no tornaran, el setge ha acomplit la seua funció, el foc ha fet que la gent s'afone. No puc culpar-les, la por es molt forta, la tenim a dintre. Vam fer-nos unes abraçades, uns petons i les vaig deixar anar. Ara, em quede amb les gossetes, que salten i m'arrapen, crec que tampoc no volen anar-se'n.

Les nits pesen molt en soledat. Amb l'ombra d'un ganivet que s'apropa per l'esquena, amb la fulla amenaçant el futur, amb el poder del pes d'un sistema que vol rendir-nos i que ens agenollem.

Colps al carrer, les gosses s'unflen, no poden ni bordar, un so mut ix dels seus cossos, rrrrrrrrrrrr. Els meus ulls s'omplin de terror, forts colps a la porta, colps metàl·lics, soroll de vehicles que s'aturen a la porta. Crec que ha arribat la fi, les gosses borden, criden sense parar quan la porta es trenca, passos que pugen les escales de pressa. Agafe la pistola, m'atrinxere al fons de l'habitació, col·loque el llit per cobrir el meu cos, les gosses criden ferides per les potades dels homes que tracten d'entrar a l'habitació. Un parell de trets, i cauen a terra, un crit de dolor, dispare, i un d'ells perd la part de darrere del cap. Cau escales avall , roda i se senten els colps muts del seu casc colpejant els escalons.

Les gosses romanen mortes prop de la porta, i els homes, de negre i amb passamuntanyes sota els cascos, porten armes de veritat. És el final.

Un parell de ràfegues dels homes de negre i ja no sent res més.

—Mare, confia, que sempre vaig ser feliç. Mare no tingues por, que és el pitjor que podem tenir. Ara si que vole i me'n vaig lluny. Mil petons.

Una bota rebenta la meua boca a terra, mentre els meus ulls s'omplin de sang, és la fi.

Paco

Despertar tard a la primavera?

(o la història de l'ull que va decidir declarar-se anarquista)

Són les vuit, i com cada vespre sento els seu pas lleuger i decidit per la rambla. Acaba d'entrar al local, seu a la seva taula i demana una chouffe. Al segon glop, nerviós, comença a discutir, però amb qui? A la taula no hi ha ningú més … El cert és que molt pocs recorden la història, el que va passar aquell primer dimecres d'abril, quan el seu ull esquerre va decidir declarar-se anarquista.

– Companys, amics de la revolució, inconformistes, enemics del sistema! Avui, sota aquest sol radiant de primavera, em declaro anarquista per ara i sempre!

Com? Encara estic somiant? Va pensar en un primer moment. Però mai havia estat tan despert. Feia dos mesos que la seva dona l'havia deixat, però un catòlic com ell no volia acceptar la separació d'un enllaç de Déu. Ara al seu llit d'adolescent, amb 45 anys, es negava a escoltar al seu ull esquerre.

– Què dius?! Anarquista jo? Vull dir, tu? Si sempre he estat catòlic, de dreta i partidari d'un nacionalisme de fet diferencial. I ara que m'expliques? Que vols ser anarquista? Ho sento però no, no i no. Això no toca!

– Ho tinc ben decidit, tinc tot el dret a ser anarquista, i si no el tinc tan se me'n fot! Ho sóc i punt! Ets un feixista, vas de democràtic però se't veu venir d'una hora lluny! Explotador, especulador, egoista i prepotent. Això és el que ets!

– Prou! Deixa'm anar al lavabo! Amb una mica d'aigua freda entraràs en raó!

Al lavabo la discussió continuava fins que la seva mare, estranyada pels crits, va donar dos copets a la porta:

– Reietó? Et trobes be?

– Siiiiii, mare si. No es preocupi. Estic assajant un discurs per fer avui a l'empresa.

• Molt bé, però no triguis massa que les torrades i la llet se't refredaran.

Un cop la mare va marxar a la cuina les negociacions van agafar un aire més violent:

– Mira, ull merdós, no pots ser anarquista! – es deia al mirall assenyalant l'ull. – Si vols et deixo ser de centre, però sense tocar l'esquerra!

– I una merda!

– Molt bé – va dir apropant el seu puny a l'ull- Tu t'ho has buscat!

El cop de puny va ser sec i contundent. Però l'ull no va trigar en reaccionar:

– Torturador!!! Assassí!!! La lluita està en peu!!!!

Aquell mateix matí, a la feina, les coses van empitjorar. L'ull va analitzar cadascun dels seus moviments i accions.

– Explotador, tens els treballadors a precari, t'haurien d'escanyar sense pietat. I mira com manegues la teva immobiliària, com si fossis un autèntic mafiós!!

– Prou, t'he dit! Es que no has tingut prou amb l'hòstia d'aquest matí? Et tancaré ull i no podràs parlar mai més.

– Censurador!!! Estàs tallant la meva llibertat d'expressió!!!! Feixista!!!

Però mantenir l'ull esquerre tancat tot el dia resultava massa cansat i empipador, és per això que va cridar a la seva secretària. La noia, que en un primer moment va pensar que el seu cap tenia una forma bastant peculiar d'insinuar-se picant l'ullet, va obeir les ordres de seguida.

– Demana hora urgent amb el meu metge. Vull que m'atengui aquesta tarda mateix, a primera hora!

– Molt bé. – Es deu haver donat un cop, va pensar mentre marxava.

A la consulta, el doctor va examinar l'ull des de totes les perspectives, el va il·luminar amb el seu llapis llanterna i va fer servir els aparells més avançats que tenia a la seva clínica privada. I finalment, va emetre la seva diagnosi:

– Li seré franc, és un cas força complicat. I ho és bàsicament per la seva edat. Té 45 anys! Com pot declarar-se anarquista?

– Això mateix li he dit jo, al llarg del dia, però no em vol escoltar.

– Miri, aquestes coses es desperten a l'adolescència, llavors és detecten ràpid. En aquests casos el remei és infal·lible, amb el temps es curen i tornen a ser òrgans normals. Però el seu ull ja és un òrgan madur i per tant, les seves conviccions són molt més fermes i difícils de doblegar.

– Llavors què he de fer, doctor? S'haurà d'extirpar l'ull? Tinc diners per un trasplantament i ens assegurarem que el nou ull sigui d'un home de bé.

– Nooooo, no crec que extirpar sigui una bona solució. Pensi que l'arrel de tot això surt de dins, és com un tumor intern. Podem extirpar una part, però no trigarà a desenvolupar-se en una altre lloc del seu cos. I fins i tot, l'altre ull o el nas o la boca podrien liderar un procés de rebuig i protesta contra la seva acció. Podria iniciar una revolta!

– Té raó, l'ull passaria a ser un màrtir de la revolució. I la seva causa passaria a ser una creuada.

– De moment, intentarem adormir-lo, amb unes gotes d'anestèsic i li recomanaria que fes servir aquest pegat de tela per tapar-se l'ull en determinades ocasions que podrien resultar-li compromeses.

– Gràcies, doctor.

– Un plaer, no oblidi deixar el seu xec a recepció! Les urgències sempre tenen un plus afegit.

Aquella nit, mentre tancava els dos ulls desitjava que tot allò fos un malson i que a l'endemà el seu ull tornés a veure com sempre la vida. Però allò era real, i no marxaria mai.

A partir d'aquell dia, no falta mai a la seva cita. Cada dia a les vuit seu a la taula sòl amb la companyia de la seva cervesa. Beu i discuteix amb el seu ull, intenta fer-lo entrar en raó. Alguns creuen que és l'ull qui està guanyant la batalla i que qualsevol matí, en aixecar-se, la seva boca, l'altre ull, les orelles, el nas, i la resta del cos acabarà cedint a voluntat de la seva ànima anarquista.

Marta de San Nicolás

En una nit d'insomni de gener del 2009

Barcelona

La increïble, però certa, història dels gats negres.



a ser fa molt temps, per allà l'any 2000, acompanyats del que creiem que eren els guanys de les lluites del poble i de la llibertat d'expressió, el Partit Negre-Aleurofòbic va prendre el poder del govern de l'estat espanyol amb la majoria de vots. La seva campanya havia estat una de les més polèmiques, és basava en fer tornar la superstició de que quan algú és creuava un gat negre és veuria immers en la més catastròfica i gran mala sort.

A partir D'aquí va ser fàcil grimpar fins al poder, ja que, aquest partit deia satisfer la necessitat de seguretat envers a la por que havien creat a la població sobre els gats negres, malversant, criminalitzant, inventant, difamant tot el possible i per imaginar sobre aquests felins. Això al mateix temps que defenien la llibertat d'expressió, la veritat i la democràcia.

En el primer dia de feina d'aquest partit que deia formar part dels partits demòcrates ja va començar la repressió: Detencions, assassinats, desaparicions, tots els gats negres van desaparèixer d'un dia per a l'altre, i en quant en naixia un el mateix poble celebrava la seva benvinguda al món denunciant aquest fet, havien aconseguit el que tothom vol aconseguir: el poble unit, amb un sol propòsit: el control, i d'una manera fàcil: la manipulació de la informació i de l'educació.

Mares plorant, pares rabiosos, suïcidis sentimentals, brutals pallisses per part dels cossos policíacs,... això és el que passava dins dels caus d'aquests gats. A la televisió només és veia la criminalització del moviment felí que s'havia organitzant en contra d'aquesta tirania: Milers de notícies diàries on explicaven les històries sobre humans que havien perdut la vida o que la seva vida havia empitjorat d'un dia per a l'altre al creuar-se amb un gat negre, gats aranyant les cares dels policies,...

Després d'un temps d'incertesa, varen començar a sorgir els primers moviments de la població a favor de l'alliberament dels gats negres, ja començaven a sentir-se les històries de persones que vivien amb gats negres, van sortir diaris contrainformatius de les impremtes, es varen crear fanzines, és muntaven assemblees i la gent s'organitzava, però aquests també van ser marginats i condemnats per la gran Televisió a càrrec del P.N.A.

I així va acabar tot, la gent va acabar assimilant, per increïble que sembli, que tampoc s'estava tan mal sense viure amb aquests fantàstics animals, quan algú parlava simplement deien: *Oh, prouta pena tinc jo! Ara ja estem bé com estem!,* o*: Jo no sóc cap gat, que s'arreglin ells!,* o: *A aquests gats, ni aigua, tots morts! Avui mateix ha sortit per la tele que*... I de tal manera, a aquests ciutadans se'ls hi van anar robant drets i llibertats sense ni tan sols adonar-se'n o creient que era bo per a ells.

I així de fàcil tota la realitat la van convertir en una mentida. Però els gats negres algun dia s'aixecaran per últim cop i nosaltres hi serem allí.

Ferran R.



Base Reguladora

La trobada

Barcelona, 11 de setembre del 2078. Són les 20 hores PM. Després de l'Incident d'Uluru (veure relat del Segon Certamen), Catalunya és independent. Però la crisi econòmica no perdona i hi ha toc de queda imposat per les atziagues circumstàncies. En un cèntric bar de la Barceloneta, cronometrats per un impuls irresistible, tres apostes figures vestides amb vestits de Cortefield se saluden. Són Joan Payols Espetec, Inspector Nacional de l'Agència Tributària, Jordi Casa Tarradellas, Inspector Mèdic del Servici Nacional de Salut, i Jaume Granota Torta, expert en explosius de les Forces Armades Catalanes en excedència, i en l'actualitat Cap de Protocol de la Conselleria de Benestar Social. Són els components del Grup Trinitat, creat per a defensar la pau, l'ordre i la cultura del poble. Mentres prenen les seues infusions de farina amb oli de peix, llancen grunyits de difícil interpretació. Comencen a caminar fins que arriben a un edifici situat a l'avinguda de les Corts Catalanes. Pugen a l'ascensor mogut per vapor fins al sisè, penetren en un dels apartaments i s'assenten en bicicletes estàtiques al voltant d'una taula model Últim Sopar. Tot està il•luminat amb un parell de veles. Una enorme senyera d'espart cobrix les parets. Després de cantar Els Segadors, obrin la sessió.

Tèrbol contuberni

—Companys —Exposa Joan com a cap del grup—, hi som ací un cop més reunits per a fer que impere el regne de la Justícia. Dura és la missió que ens hem imposat, però la qüestió és que des que iniciàrem les nostres activitats, han caigut les jubilacions anticipades en més d'un 75% [mostra un gràfic descendent en la presentació del pogüerpoin.

L'ordinador es queda penjat]. Maleït Güindosvista renovat! I ara s'acaba la bateria! [tots comencen a pedalejar connectats als seus dinamos. Reinicien l'ordinador]. Bé. La qüestió és que des que aconseguirem la independència amb l'Incident d'Uluru, les coses ens anaven de mal en pitjor…

—Qui sospitaria que just s'acabaria el petroli? —manifesta el segon conspirador, que és Jordi.

—I que l'ONU ens imposaria sancions i ens tirarien de la UE —Comenta Jaume, tercer encara que no menys important del grup…

—I que Rafa Nadal es faria aranès —Insistix Jordi…

—BASTA. La qüestió és que a causa de la rigidesa de les lleis catalanes [tots es colpegen el pit i inclinen el cap], milers de treballadors absentistes simulaven baixes per a jubilar-se i cobrar la incapacitat total amb el 35% de la base reguladora. Des que començàrem a matar-los hem aconseguit que: a) s'estenga el pànic entre els simuladors; b) la gent vaja menys al metge, amb la qual cosa la població està més sana; c) les arques de l'Estat català siguen menys deficitàries. Esta abnegada i secreta missió que duem a terme…

—Oh ja calla i dis-nos qui és el pròxim! —Exclama Jordi— Eixa mestra que usava l'excusa de la fibromiàlgia per a portar els xiquets al collegi em va deixar esgotat i no tinc ganes de discursos…

—Sí. Com corria la molt gossa. I el dependent sord que després escoltava música de Beethoven també va donar feina…

—La qüestió [mirada desaprovadora], és que sabeu que no m'agrada ser interromput mentre expose els nostres plans…

—A veure, lleugerets —Diu Jordi—: qui és el pròxim? [gest d'impaciència. Jordi està patint un truculent divorci]. Demà és dissabte i este cap de setmana em toca a mi arreplegar i cuidar el gos llaurador de la meua ex, que…

—CALLA! Este és l'especímen. Es tracta de Mariana Culpriet del Copró. Una astuta simuladora de la qual es diu que és incapaç de treballar en el seu ofici de netejadora de peix per trastorns cerebrals. Cobra una pensió de quatre-cents catalinos mensuals. Doncs bé, la qüestió és que

ací la teniu la setmana passada: [diverses filmines mostren a una dona d'uns seixanta anys, prima, peltenyida de roig i amb grenyes, cridant, arrossegant ferros enormes, utilitzant una pesada maça i reblant a martellades diverses peces]. Teniu quelcom a dir en favor seu?

—Menuda cara [Jaume es posa sobre la caputxa unes ulleres per a veure millor]. Què fa?

—Pareix que munta una espècie de porta de ferro —Explica Joan mentre es vist amb la roba de combat—. Algun encàrrec d'un pagès per a les seues vaques, i així complementa el seu robatori mensual a les arques de l'Estat.

—Està fort la tia [Jordi es furga el nas]. Anem allà. Quina cosa emprarem esta vegada?, cable d'acer?, dards enverinats?, insulina?

Comando secret

Els nostres herois arriben als ravals d'El Masnou eludint les tanquetes de cavalls dels Mossos que vigilen el toc de queda. Es desplacen sigillosos i veloços. Van vestits amb bussos negres amb tiretes, butxaques multifuncionals, passamuntanyes i cinturons plens de mosquetons d'escalada, ganivets, fletxes i xeringues. Tot de les rebaixes del Decathlon. Després de situar-se amb la guia de carrers, pugen a la terrassa d'un bloc de huit pisos. Es despengen fins al cinquè amb unes cordes del Factory, i penetren per una finestra obrint-li un forat amb un tallavidres dels xinesos. Amb la llanterna del Lidel divisen una habitació plena de papers, bosses, muntons de periòdics… Ajusten els seus visors de visió nocturna.

—On està? —pregunta Jaume— Quanta merda redeu!

—És un pis de trenta-cinc metres —Explica Joan—. No caldrà buscar molt. Després de revisar les estades amb cautela, no la troben.

—No m'ho puc creure. No ha vingut a dormir [Joan encén un quinqué]. Us heu fixat que totes les habitacions es comuniquen? Ha fet una

obra raríssima. Tot està ple de fotos de platets voladors… I eixe altar amb la foto d'un tio amb gorra somrient amb tantes dents…

—Crec que és l'escultura d'Uluru [Jordi memoritza]. És eixe tipus de l'Incident…, què lleig és, ññññ, Durruti…, eixe.

—Doncs la qüestió és que esta vesprada es va ficar ací l'especímen, i mai ix de casa…

—Qui? Durruti? I això d'ací dalt què és —Pregunta Jaume assenyalant una espècie de llitera que penja del corredor, pegada al sostre. De colp la veuen. Ella els està observant des de dalt, just damunt de la porta d'entrada. I abans que puguen llançar-li els seus punyals, la dona tira d'una palanca. Dos enormes portes de ferro es mouen sobre carrils fixats a una biga del sostre, basculen i cauen per davant i per darrere d'ells sacsant-los d'allò més. Estan tancats en una cel·la d'acer de menys de dos metres quadrats.

Presoners

— [Jaume està estupefacte] Redeu! Què ha passat?

—Calma. CALMA QUE PENSE! Comprova el sostre Jordi.

— [Donant dificultosos bots]. És formigó.

—Les parets són també de formigó —Manifesta Jaume.

—La qüestió és que estes han de ser les portes que va estar fent…

—Què fem? —pregunta Jaume.

—Tu podries volar-ho tot amb una bomba? —Suggerix Jordi—… Clar, que estaríem dins [fa memòria]… Jo he d'arreplegar al gos de la meua ex! Es posa com una fera si no complisc l'acord…

—El gos?... Calleu! La qüestió és que no puc pensar si parleu tota l'estona…

—Com tornes a dir “la qüestió”, Joan, et galtege… —amenaça Jordi— Em tens fart…

Instants després els dos estan agafats pels pèls intentant apunyalar-se, mentre Jaume crida una vegada i una altra “unitat” i “disciplina”. En eixe moment, un finestreta protegida per un vidre blindat s'obri. La cara embogida de Mariana els contempla [rialla sinistra].

Hàbil interrogatori

—Ho sabia —Exclama Mariana—. Sabia que els arcturians em vigilaven. Afortunadament porte vint anys preparant-me per a este instant [gest de satisfacció]. Identifiqueu-vos immediatament. Qui vos mana! Parleu o inunde la cambra de gas.

—Senyoreta, senyoreta, hi ha un malentès —Balbuceja Jordi—. He d'arreplegar al gos demà i és molt important que ens solte. No som arcturians, sinó assistents socials que fèiem una inspecció sorpresa per a pujar-li els seus emoluments…

— Ja! Per a pujar-me la paga? Eixa sí que és bona! Vestits com a hòmens granotes?

—És que la Generalitat ens ha canviat els uniformes… Des que IC està en el Govern…

—Armats fins a les dents?

—Ui, no sap vostè com s'han posat els pobres de violents…

—Entrant per la finestra? Violant el toc de queda? A l'una de la matinada?

—[Improvisa immediatament]. És que era una sorpresa, i com la Generalitat ens obliga a fer hores extres per la crisi…

—Arquistes arcturians —sentència Mariana—. El que sospitava. Sou arquistes arcturians. Heu vingut a raptar-me a mi, ambaixadora honorària de l'anarquisme sirià. Però ho porteu clar. Aneu realitzant els vostres rituals religiosos en honor de Dgmunbo, perquè ha arribat la

vostra hora. Preferiu que augmente la temperatura a mil graus o morir premsats?

—¡Mare de Déu de Montserrat! Està realment boja! Tinga pietat d'un honrat funcionari d'Hisenda!

—Forces Elèctriques de Catalunya! Il·lumineu esta dement! Només sóc un humil Cap de Protocol! Agafa tots els meus diners!

—Per la sardana de l'Hospitalet! He d'arreplegar el gos! Tinc dona i dos fills!
—La vostra puta mare [to gelat i irrevocable]. Crec que us incineraré, i així m'estalvie de netejar secrecions verdes… Però primer us esclafaré un poc, fastigosos arquistes…

— [Tots al mateix temps] No em mates!, pietat!, el gos!, ai mamà! [Rialla fúnebre]

Intervenció providencial

Just quan les dos parets els tenien comprimits a punt de rebentar, s'encén una llum blava. Marianna deixa de donar-li voltes a la maneta que mou els barandats d'acer i tira a un costat la bombona de butà.

—Merda! Ro Da Ballo ha arribat. Ara aclarirem açò amb el Primer Artiller.
A través de l'espiera, els tres funcionaris veuen com es materialitza un pollastre d'uns dos metres d'altura que quasi arriba al sostre. Mariana, movent molt els braços, li dóna explicacions. El pollastre voleteja, caga, s'acosta, mira, revisa un quadern d'escriptura i declara escatainant.

—No. No són espies arcturians. No estan al catàleg.

—No?

—No. Comprova-ho si vols.

Mariana torna amb el ganivet ceballaire. Ho fica diverses vegades per la reixeta de ventilació i ho trau ple de sang mentre l'Inspector d'Hisenda assegura que li ha donat en un ull.

—Fotre, no és secreció verda —Comenta Mariana contemplant el ganivet.

—Ja t'ho deia.

—Llavors quins collons són estos tios? [s'embolica un cigarret marca 11-S, ho encén amb el d'esca, llança una densa glopada]… A veure vosaltres, ara mateix em dieu que fèieu en ma casa a deshora vestits de japonesos. I ullet de dir mentides perquè Ro Da Ballo és una linx a enxampar-les. Amb veu entretallada per l'angoixa (feu-se càrrec del paperot), els servidors de l'Estat compten fil per randa quines són les seues activitats, el nombre d'assassinats comesos, etc. Segons pareix cobren més productivitat a menor nombre de pensionistes circulant. Programa d'incentius de la Generalitat. Mariana declara solemne:

—I jo era la boja?, vosaltres sí que sou uns vertaders sonats [gest d'indiferència seguit de rialla satànica]… Per mi, que Ro Da Ballo us desintegre. No obstant això, el Primer Artiller és un pollastre femella humanitari. Afirma que la culpa és de la Societat, i convenç Mariana perquè els perdone la vida abans que muiguen esclafats. Mariana els trau completament fets pols, els estén al sòl, cura les seues ferides… Llàstima que Mariana confonga el bastó curatiu Panacea Pangalàctica amb el Tornavís Cremasesos del Primer Artiller i els fique sense voler un muntó de descàrregues capaces de descerebrar a una balena. És el problema dels aparells nous vinguts d'altres planetes, que no se sap moltes vegades com usar-los per més que lliges el llibre d'instruccions.

Fi

Al següent dia, els més que trastornats conspiradors renuncien a la plaça en propietat com a funcionaris, dissolen el Grup Trinitat i partixen amb el gos de la divorciada a exercir el pasturatge de cabres salvatges a les costes del Garraf. L'últim acte com a Inspector Mèdic de Joan (que adopta la personalitat de la Mona Xita), és el d'establir la incapacitat absoluta de Mariana per a qualsevol tipus de treball, passant la seua paga al 100% de la base reguladora. Per les pinedes del Garraf, mentre Jordi i Jaume realitzen el despusament del gos, ressona el crit d'alerta d'un primat tort que tira pinyes al sòl.

Fernando Ventura Calderón.

Traducció de Rosa Navarro Martínez


RE-
TRO-
BA-
MENT
per Billy Burg


DONCS LA EMPRESA PER LA QUAL TREBALLO ESTÀ MOLT BÉ. ARA MATEIX TAN SOLS SÓC UNA SECRETÀRIA, PERÒ ESPERO PODER ASCENDIR AVIAT, AL MEU CAP LI AGRADA COM TREBALLO.
COFFEE


M'ALEGRO DE TORNAR-TE A VEURE MARIONA. I QUÈ ESTÀS FENT ARA?
ESCRIC HISTÒRIES.

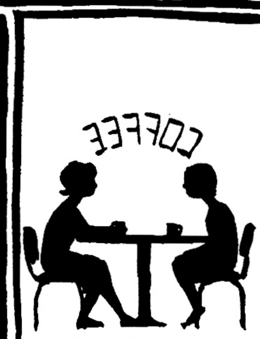

ETS ESCRIPTORA? AIXÒ ES GENIAL! A ON TREBALLES?
TREBALLO EN UN RESTAURANT.
PERÒ... SI ABANS M'HAS DIT QUE ESCRIUS...


AIXÍ ÉS, I TAMBÉ CUSO ROBA PELS MEUS AMICS, CUIDO UN HORTET AL PATI DE CASA MEVA, ESTIC EN UN GRUP DE TEATRE I GESTIONO UNA COOPERATIVA D'ALIMENTS BIOLÒGICS


AH! JA HO ENTENC! AQUESTS SÓN ELS TEUS HOBBIES...

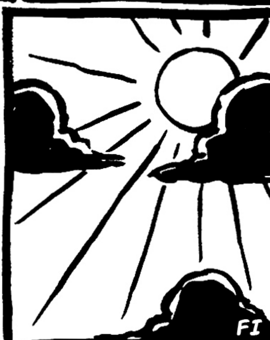

NO.
AIXÒ ES EL QUE FAIG.




COFFEE


I TU QUÈ ESTÀS FENT ROSER?




FI